

GMINA GRUNWALD

Gierzwałd 33, 14-107 GIERZWALD
NIP 741-209-03-67, REGON 510743232
-6-

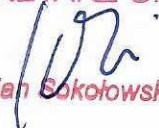
Gierzwałd, 07-10-2022r.

OR.0003.6.2022

Pani Małgorzata Kamińska
Radna Gminy Grunwald

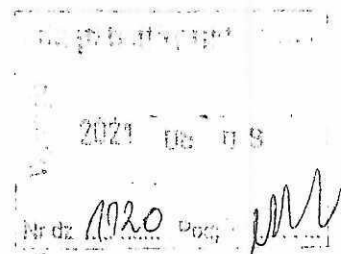
W odpowiedzi na pismo z dnia 03-10-2022r. przedkładam uzupełnienie odpowiedzi z dnia 28-09-2022r. w sprawie egzekucji należności wynikający z decyzji nr 208/2018 Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Olsztynie.

SEKRETARZ GMINY

Jan Sokołowski

PREZES
WYŻSZEGO URZĘDU GÓRNICZEGO

Katowice dnia 2 czerwca 2021 r.

PR.543.85.2018
ldz. 4027 /06/2021/GB

Radca Prawny

Pan
Adam Szczepkowski
Wójt Gminy Grunwald
z/s w Gierzwaldzie
14-107 Gierzwald

W odpowiedzi na wniosek z dnia 18 maja 2021 r. dotyczący nadania klauzuli ostateczności decyzji nr 208/2018 Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie z dnia 2 listopada 2018 r., znak: WAR. 543.68.2018.AC, ldz. 35249/11/2018/AC informuję, co następuje.

Od wyżej wymienionej decyzji strona wniosła odwołanie, które zawierało brak formalny. Wezwaniem z dnia 27 grudnia 2018 r., PR.543.85.2018, ldz. 41362/12/2018/GB, strona została zobowiązana do jego usunięcia w wyznaczonym w tym wezwaniu terminie i pouczone o ewentualnych skutkach uchylecia się od wykonania wezwania. Uzupelnienie braku formalnego po uplywie wyznaczonego terminu skutkowało poinformowaniem strony o pozostawieniu odwolania bez rozpoznania.

Wobec bezskutecznego wniesienia odwolania od decyzji nr 208/2018 Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie z dnia 2 listopada 2018 r., znak: WAR. 543.68.2018.AC, ldz. 35249/11/2018/AC, decyzja ta stala się ostateczna po uplywie 14 dni od dnia jej doręczenia stronie. Data uzyskania cechy ostateczności jest zależna od doręczenia decyzji. W chwili obecnej nie jest możliwe wskazanie daty, kiedy decyzja ta stala się ostateczna bowiem komplet akt, w tym dowód doręczenia stronie tej decyzji, jest w posiadaniu Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Bowiem do tego sądu strona wniosła skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 11 maja 2020 r., sygn. akt III SA/GI 784/19 oddalającego skargę w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do wniesienia odwolania od decyzji ustalającej opłatę podwyższoną za wydobycie kopaliny bez koncesji.

Ponadto informuję, że postanowieniem z dnia 2 września 2019 r., sygn. akt III SA/GI 784/19 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach odmówił wstrzymania wykonania decyzji nr 208/2018 Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie z dnia 2 listopada 2018 r. W wyniku rozpatrzenia zażalenia na to postanowienie Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 21 stycznia 2020 r., sygn. akt II GZ 327/19 oddalił to zażalenie.

Z up. PREZESA

P. W.
Wiceprezes

Otrzymują:

1. Adresat + załącznik: oryginał decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018, z dnia 2 listopada 2018 r., znak: WAR. 543.68.2018.AC, ldz. 35249/11/2018/AC
2. Departament Prawny WUG a/a

PREZES
WYŻSZEGO URZĘDU GÓRNICZEGO

1. Decyzja

JJ

1789

mm

Katowice, dnia 24 września 2021 r.

PR.543.85.2018

ldz. 29205 /09/2021/GB

Pan

A. G.

Dyrektor Okręgowego Urzędu Górniczego
w Warszawie

ul. Wilcza 46
00-679 Warszawa

W załączeniu przesyłam wniosek Gminy Grunwald z dnia 15 września 2021 r., znak: PR.543.85.2018, dotyczący nadania klauzuli ostateczności decyzji nr 208/2018 Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie z dnia 2 listopada 2018 r., znak: WAR. 543.68.2018.AC, ldz. 35249/11/2018/AC, celem załatwienia, bowiem stwierdzenie ostateczności decyzji leży w kompetencji organu który decyzję wydał.
Proszę o potraktowanie sprawy jako pilnej i niezwłoczne jej załatwienie.

Jednocześnie informuję, co następuje w sprawie dotyczącej powyższej decyzji.

Strona wniosła odwołanie, jednakże zawierało ono brak formalny, którego strona, zobowiązana do usunięcia wezwaniem z dnia 27 grudnia 2018 r., PR.543.85.2018, ldz. 41362/12/2018/GB i pouczenia o ewentualnych skutkach uchylecia się od wykonania wezwania, w wyznaczonym terminie nie uzupełniła. To skutkowało poinformowaniem strony o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania. Powyższe stanowi, że od decyzji organu I instancji nie zostało skutecznie wniesione odwołanie. Następnie strona wniosła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. Prezes Wyższego Urzędu Górniczego postanowieniem z dnia 15 maja 2019 r., znak: PR.543.85.2018, ldz. 14937/05/2019/GB odmówił przywrócenia tego terminu. W konsekwencji strona wniosła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej powyższym postanowieniem. Prezes Wyższego Urzędu Górniczego postanowieniem z dnia 27 czerwca 2019 r., znak: PR.543.85.2018, ldz. 21220/06/2019/JS utrzymał w mocy postanowienie z dnia 15 maja 2019 r. Dalej strona złożyła skargę na postanowienie Prezesa Wyższego Urzędu z dnia 27 czerwca 2019 r. Zaś Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 11 maja 2020 r., sygn. akt III SA/GI 784/19 skargę tą oddalił. Obecnie sprawa zawisła w Naczelnym Sądzie Administracyjnym w Warszawie, bowiem do tego sądu strona wniosła skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 11 maja 2020 r., sygn. akt III SA/GI 784/19 oddalającego skargę w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji ustalającej opłatę podwyższoną za wydobycie kopaliny bez koncesji. W Naczelnym Sądzie Administracyjnym sprawie została nadana następująca sygnatura akt: II GSK 1031/20 w zw. z sygn. akt III SA/GI 748/19.

Dodatkowo informuję, że postanowieniem z dnia 2 września 2019 r., sygn. akt III SA/GI 784/19 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach odmówił wstrzymania wykonania decyzji

nr 208/2018 Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie z dnia 2 listopada 2018 r. W wyniku rozpatrzenia zażalenia na to postanowienie Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 21 stycznia 2020 r., sygn. akt II GZ 327/19 oddalił to zażalenie.

Z up. PREZBSA

P. Wiceprezes

Otrzymują:

1. Adresat + pismo Gminy Grunwald z dnia 15 września 2021 r. wraz z decyzją Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018, z dnia 2 listopada 2018 r., znak: WAR. 543.68.2018.AC, ldz. 35249/11/2018/AC
2. Departament Prawny WUG a/a

Do wiadomości:

Gmina Grunwald
Gierzwałd 33
14-107 Gierzwałd

OKRĘGOWY URZĄD GÓRNICZY W WARSZAWIE
ul. Wileza 46, 00-679 Warszawa
tel. (22) 59 69 100, fax: (22) 59 69 103
e-mail:ougwarszawa@wug.gov.pl

P. Belczyk
A. [signature]
2021 09 30
1843 [signature]

War.543.68.2017.AC
L.dz.18812...09.2021.EM

Warszawa, 30 września 2021r.

Gmina Grunwald
Gierzwałd 33
14-107 Gierzwałd

W odpowiedzi na wniosek Gminy Grunwald z dnia 15 września 2021r., znak: PR.543.85.2018, w sprawie nadania klauzuli ostateczności decyzji nr 208/2018 Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie z dnia 2 listopada 2018r., znak: War.543.68.2017.AC, L.dz.35249/11/2018/AC, skierowany do Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego, a przekazany do tutejszego urzędu przy piśmie z dnia 24 września 2021r., znak: PR.543.85.2018, L.dz.29205/09/2021/GB, w załączeniu przekazuję decyzję Dyrektora OUG w Warszawie nr 208/2018 z dnia 2 listopada 2018r. ustalającą J K . opłatę podwyższoną, egzemplarz Gminy Grunwald, opatrzony klauzulą ostateczności.

W załączeniu przekazuję również kopię zwrotnego potwierdzenia odbioru..., stanowiącego podstawę obliczenia terminu, gdyż, jak wynika z pisma Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 24 września 2021r., przesłanego do wiadomości Gminie Grunwald, od przedmiotowej decyzji organu I instancji odwołanie strony nie zostało wniesione skutecznie.

DYREKTOR
[signature]

~~Do wiadomości:~~
Departament Prawny
Wyższy Urząd Górniczy

DYREKTOR
OKRĘGOWEGO URZĘDU GÓRNICZEGO
W WARSZAWIE

WAR.543.68.2017.AC
L.dz.25248/11/2018/AC

Shakrak

URZĄD GMINY GRUNWALD
z siedzibą w Gierzwaldzie

2018-11-07

Nr dz. 2035/18 Podpis *Kamph*

Warszawa, 2 listopada 2018 r.

22 596 91 00

DECYZJA NR 208/2018

Na podstawie art. 140 ust. 1, w związku z ust. 2 pkt 2 i ust. 3 pkt 3, ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz.U. z 2017 r. poz. 2126 z późn. zm.), w skrócie p.g.g., oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r. poz. 1257 z późn. zm.), w skrócie k.p.a.,

ustalam

J K , prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą TRANS-ŻWIR J K
zs. w G , ul. , opłatę podwyższoną za wydobycie w latach 2014-2017,
bez wymaganej prawem koncesji, kopaliny – piasku, w ilości 312 344 ton, z terenu działki ewidencyjnej
nr 199/1, położonej w miejscowości Mielno, gmina Grunwald, powiat ostródzki, województwo
warmińsko - mazurskie, w wysokości:

7 496 256,00 zł

(słownie: siedem milionów czterysta dziewięćdziesiąt sześć tysięcy dwieście pięćdziesiąt sześć złotych)

Zobowiązuję J K do wniesienia należności:

- w wysokości 60 % naliczonej opłaty, tj. **4 497 754,00 złote** (słownie: cztery miliony czterysta dziewięćdziesiąt siedem tysięcy siedemset pięćdziesiąt cztery złote) na konto Gminy Grunwald, z siedzibą w Gierzwaldzie 33, 14-107 Gierzwald
Nr konta 33 8823 0007 2001 0000 1775 0002

oraz

- w wysokości 40% tj. **2 998 502,00 złote** (słownie: dwa miliony dziewięćset dziewięćdziesiąt osiem tysięcy pięćset dwa złote) tej opłaty, na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie, z siedzibą przy ul. Konstruktorskiej 3a, 02-673 Warszawa
Nr konta 92 1130 1062 0000 0109 9520 0013

Na podstawie art. 140 ust. 6 p.g.g., opłatę należy wnieść w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stanie się ostateczna. Dowód wniesienia opłaty należy niezwłocznie przedstawić Dyrektorowi Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie oraz podmiotom wskazanym powyżej.

Uzasadnienie

Podczas kontroli w zakresie wykonywania obowiązku rekultywacji gruntów części działki ewid. nr 199/1 obręb Mielno, przeprowadzonej w dniu 08.12.2017 r. przez przedstawicieli Starosty Ostródzkiego stwierdzono, że na przedmiotowym terenie, tj. we wschodniej części przedmiotowej nieruchomości, widoczne były ślady eksploatacji, co nosi znamiona wydobywania kopaliny bez koncesji. W związku z powyższym, pismem z 13.12.2017 r. Starosta Ostródzki poinformował Dyrektora Okręgowego

Urzędu Górniczego w Warszawie o podejrzeniu nielegalnego wydobywania kopaliny – piasku, z terenu działki ewidencyjnej nr 199/1 w miejscowości Mielno, gmina Grunwald, powiat ostródzki, województwo warmińsko-mazurskie.

W ramach czynności wyjaśniających, na podstawie dostępnych materiałów, tut. organ ustalił:

- Na terenie działki ewidencyjnej nr 199/1 w miejscowości Mielno udokumentowane zostały dwa złoża: „Mielno” i „Mielno 2” (Pole A i Pole B).
- Na wydobywanie kopaliny (kruszywa naturalnego) ze złoża „Mielno” wydana została Przedsiębiorcy - J. K., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą TRANS-ŻWIR J., z siedzibą w m. ..., ul. ..., koncesja Starosty Ostródzkiego z 26.04.2002 r. znak: RLS.751-1/02 (ze zm.), której termin obowiązywania upływał 31.12.2017 r.
- Decyzją z 18.04.2005 r. znak: ŚR.11.7412/31/04/05 Marszałek Województwa Warmińsko-Mazurskiego udzielił ww. Przedsiębiorcy koncesji na wydobywanie kruszywa naturalnego ze złoża „Mielno 2” w Polu A w granicach obszaru górniczego MIELNO 2 – Pole A. Pomimo, że czas obowiązywania ww. koncesji określono na okres 20 lat, decyzją znak: OŚ-GW.7422.2.6.2011 z 01.03.2011 r. Marszałek Województwa Warmińsko-Mazurskiego, na wniosek Przedsiębiorcy, stwierdził jej wygaśnięcie.
- Przedsiębiorca posiadał Plan ruchu Odkrywkowego Zakładu Górniczego MIELNO 2 - Pole A na lata 2005-2009, zatwierdzony decyzją Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego z 3.10.2005 r. znak: 0234Ps/75/05/01676. Po roku 2009, po upływie terminu obowiązywania planu ruchu zakładu górniczego, do organu nadzoru górniczego nie wpłynął wniosek o zatwierdzenie nowego planu ruchu.
- W roku 2011 został sporządzony Dodatek nr 2 do dokumentacji geologicznej złoża kruszywa naturalnego - piasku ze żwirem „Mielno 2” w kat. C₁ (rozliczenie końcowe zasobów złoża), zatwierdzony decyzją Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego z 03.02.2011 r., znak: OŚ-GW.7427.1.2011.
- Pole B złoża „Mielno 2” nigdy nie zostało objęte koncesją na wydobywanie kopaliny z tej części złoża.

Oględziny miejsca, przeprowadzone w dniu 04.01.2018 r. przez pracowników inspekcyjno-technicznych tutejszego urzędu wykazały, że :

1. Na terenie działki ewidencyjnej nr 199/1 w miejscowości Mielno istnieje jedno wyrobisko górnicze, obejmujące teren Zakładu Górniczego MIELNO, Zakładu Górniczego MIELNO 2 - Pole A, jak również teren udokumentowanego złoża „Mielno 2” Pole B, nie objętego dotychczas koncesją.
2. Oględzinami objęto obszar poza terenem Zakładu Górniczego MIELNO.
3. Stwierdzono, że w obrębie Pola A i Pola B prowadzone były roboty górnicze, o czym świadczą:
 - a. świeże ślady obecności ciężkiego sprzętu, widoczne zarówno w obrębie Pola A, jak i Pola B,
 - b. świeże ślady eksploatacji,
 - c. świeże ślady wyrównywania terenu oraz zasypywania wyrobiska w obrębie Pola B,
 - d. składowiska kruszywa w obrębie Pola A i Pola B,
 - e. obecność dwóch przesiewaczy w centralnej części działki,
 - f. obecność innego sprzętu budowlanego - koparek, ładowarek, spychaczy i wozideł w obrębie terenu objętego oględzinami.

Ponadto, w dniu oględzin:

1. w północnej części działki ewid. nr 199/1 wykonywane były roboty, polegające na rozplintowaniu odpadów,
2. w obrębie Pola B złoża „Mielno 2” prowadzono prace polegające na załadunku zdeponowanego wcześniej kruszywa i jego transporcie na teren ZG MIELNO oraz prowadzono roboty związane z zasypywaniem wyrobiska.
3. W południowo-zachodniej części zniesionego obszaru górniczego MIELNO 2 - Pole A oraz w części działki ewid. nr 199/1, poza jego granicami, prowadzono w ostatnim czasie eksploatację kopaliny.
4. W południowo-wschodniej części złoża „Mielno 2” - Pole B, w wyniku eksploatacji powstało wyrobisko wgłębne. Przedmiotowy teren został w przeważającej części zrehabilitowany, jednak

w dniu oględzin nadal prowadzone były roboty polegające na zasypywaniu wyrobiska. W związku z powyższym, nie było możliwości stwierdzenia rzeczywistej głębokości prowadzonej wcześniej eksploatacji - wg. stanu na dzień oględzin stwierdzono jedynie różnice w rzędnych terenu. Na podstawie pomiaru wykonanego w dniu oględzin stwierdzono, że zachodnia skarpa ma wysokość od ok. 1,5 do ok. 5 m, północna ok. 5 m, a wschodnia ok. 3 m. Od strony południowej teren został ukształtowany z bardzo łagodnym spadkiem (różnica ok. 5 m, na długości ok. 100 m).

5. W dniu oględzin inspektor OUG, posiadający stosowne uprawnienia geodezyjne, wykonał obmiar przy użyciu urządzenia: odbiornika GPS R8s firmy Trimble (S/N: 5519R00481), spełniającego wymagania zgodnie z Dyrektywą R&TTE 1999/5/EC, kontroler TSC3 firmy Trimble (S/N: RS3FC74857), metodą pozycjonowania satelitarnego.
6. Przeprowadzono rozmowę z osobami obecnymi na przedmiotowym terenie w dniu oględzin, które prowadziły opisane powyżej roboty ziemne. Byli to:
 - a. P. B, który oświadczył, że jest serwisantem-mechanikiem w firmie TRANS-ŻWIR i przyjechał z Zakładu Górniczego ŁAPKA na polecenie kierownictwa. Dodał, że obecnie na przedmiotowym terenie pracuje 5 pracowników firmy. Prace związane są z uporządkowywaniem terenu i są prowadzone od grudnia zeszłego roku, po kontroli Starostwa Powiatowego w Ostródzie.
 - b. K. U., który oświadczył, że jest młodszym kierowcą w firmie TRANS-ŻWIR i przyjechał z Zakładu Górniczego ŁAPKA na polecenie kierownictwa,
 - c. Z. B, który oświadczył, że jest operatorem spycharki w firmie TRANS-ŻWIR i przyjechał z Zakładu Górniczego ŁAPKA na polecenie kierownictwa. Prace polegające na zasypywaniu i wyrównywaniu terenu (w dniu oględzin na Polu B) prowadzi od grudnia zeszłego roku.

Wszyscy stwierdzili, że nie mają wiedzy na temat koncesji czy pozwoleń związanych z prowadzonymi w obrębie działki robotami, a wykonują jedynie odgórne polecenia. Poinformowali, że w celu uzyskania szczegółowych informacji należy skontaktować się z Przedsiębiorcą - J. K.

Wobec powyższego, Dyrektor Okręgowego Urzędu w Warszawie pismem z dnia 28.03.2018 r. wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie ustalenia opłaty podwyższonej w związku z prowadzeniem działalności bez wymaganej prawem koncesji na terenie części działki ewidencyjnej nr 199/1 w miejscowości Mielno, gmina Grunwald, o czym zawiadomił stronę postępowania - J. K.

W ramach przeprowadzonego postępowania administracyjnego i na podstawie zebranego w jego toku materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:

1. Zgodnie z uproszczonym wypisem z rejestru gruntów, uzyskanym w Starostwie Powiatowym w Ostródzie, właścicielami działki ewid. nr 199/1 są J. i H. K.
2. Na terenie przedmiotowej działki udokumentowane są dwa złoża: „Mielno” i „Mielno 2” (Pole A i Pole B). Wyrobisko powstałe w wyniku wydobywania kopaliny obejmowało teren obydwu złóż.
3. Decyzją z dnia 19.10.2004 r., znak: ŚR.II.7414/27/04, Wojewoda Warmińsko-Mazurski przyjął bez zastrzeżeń dokumentację geologiczną złoża kruszywa naturalnego „Mielno 2” w kat. C₁ zawierającą zestawienie geologicznych zasobów bilansowych kopaliny wg stanu na dzień 31.12.2003 r. w ilości 2 683 068 ton, uzupełnioną decyzją Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 28.05.2005 r., znak: ŚR.II.7414/27/04/05, w związku z podziałem zasobów złoża na pola, w tym:
 - w polu A 1 332 252 t,
 - w polu B 1 350 816 t (w polu B1 - 1 175 726 t, w polu B2 - 175 090 t).
4. W 2006 r. został opracowany Dodatek nr 1 do ww. dokumentacji, przyjętym zawiadomieniem Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego z 28.12.2006 r. znak: OŚ.751-4/35/06 w związku z ustaleniem aktualnych zasobów złoża w polu B o 807 957 ton, ponieważ w wyniku eksploatacji złoża „Mielno 2” pole A przedsiębiorca stwierdził, że piasek zalegający

w dodatkowych rejonach Pola B „jest przydatnym kruszywem w drogownictwie i jest w stanie go wydobyć i sprzedać”.

Całkowite zasoby złoża, wg stanu na dzień 31.12.2005 r. zostały określone w ilości 3 491 025 t, w tym:

- w polu A 1 332 252 t,
- w polu B 2 158 773 t.

Zgodnie z treścią dokumentacji:

- grubość nadkładu w obrębie udokumentowanego Pola B określono na od 0,3 do 4,5 m; średnio 2,1 m,
- miąższość złoża wynosiła od 2,3 m – do 11,7 m; średnio 5,4 m.

Załącznikiem do dodatku była „Mapa sytuacyjno-wysokościowa w skali 1: 1000 złoża piasku ze żwirem „Mielno 2” – pole B. Mapa lokalizacji otworów wiertniczych, granic i zasobów złoża”.

5. J. K. posiadał decyzję Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego z 18.04.2005 r. znak: ŚR.11.7412/31/04/05 na wydobywanie kruszywa naturalnego ze złoża „Mielno 2” w Polu A. Czas obowiązywania ww. koncesji określono na okres 20 lat. Na wniosek Przedsiębiorcy, Marszałek Województwa Warmińsko-Mazurskiego stwierdził jej wygaśnięcie decyzją znak: OŚ-GW.7422.2.6.2011 z dnia 01.03.2011 r.
6. W 2011 r. został opracowany Dodatek nr 2 do dokumentacji geologicznej w związku z zakończeniem eksploatacji, mający na celu rozliczenie końcowe zasobów złoża „Mielno 2”. Został on przyjęty zawiadomieniem Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego z dnia 03.02.2011 r. znak: OŚ.GW.7427.1.2011. Zgodnie z treścią ww. dodatku „Rozliczenie złoża Mielno 2 – Pole A przeprowadza się w granicach jego udokumentowania po zakończeniu jego eksploatacji. Udokumentowane zasoby Pola B zostają nie zmienione.” Ze złoża w latach 2005-2010 wydobyto 567 887 ton kruszywa. Stan zasobów złoża „Mielno 2” na dzień 31.12.2010 r. wynosił 2 923 138 t, w tym:
 - w polu A 764 365 t.
 - w polu B 2 158 773 t.W dodatku określono podstawowe parametry złoża, w tym grubość nadkładu od 1,0 do 4,5 m, średnio 2,6 m i ciężar nasypowy w stanie zagęszczonym od 1,69 do 1,90 t/m³, średnio 1,77 t/m³.
7. W wyniku oględzin przeprowadzonych przez pracowników inspekcyjno-technicznych tutejszego urzędu w dniu 04.01.2018 r. stwierdzono, że eksploatacją objęto zarówno teren (poza obszarem górniczym ustanowionym dla wydobywania kopaliny) Pola A, jak i Pole B. W związku z brakiem niepodważalnych dowodów pozwalających na określenie ilości kopaliny wydobytej w okresie ostatnich 5 lat, w części południowo-zachodniej wyrobiska zlokalizowanego na działce ewid. 199/1 obrębu Mielno, tj. w obrębie Pola A, odstąpiono od ustalenia opłaty podwyższonej za wydobywanie kopaliny bez koncesji w tej części nieruchomości.
8. Na wydobywanie kopaliny w obrębie Pola B nigdy nie została wydana koncesja.
9. Archiwalne zdjęcia satelitarne uzyskane z programu GoogleEarth Pro wskazują, że eksploatację na przedmiotowej działce w obrębie Pola B, prowadzono po roku 2014 r.
10. Obecni podczas oględzin terenu operatorzy maszyn oświadczyli, że za wszelkie prace mające miejsce na przedmiotowym terenie odpowiedzialny jest J. K.
11. Z danych pomiarowych, uzyskanych w wyniku obmiaru wyrobiska w dniu 04.01.2018 r., sporządzono operat pomiarowy z dnia 02.08.2018 r., w którym określono objętość wydobytej kopaliny w obrębie Pola B w ilości 312 344 ton. Do obliczeń przyjęto średnią grubość nadkładu, określoną w Dodatku nr 2 do dokumentacji geologicznej złoża kruszywa naturalnego „Mielno 2” w kat. C₁, tj. 2,6 m.
12. W dniu 05.04.2018 r. J. K. po zapoznaniu się z materiałem postępowania wyjaśnił, że nigdy nie prowadził eksploatacji poza terenem objętym koncesją. Prace we wschodniej części działki (w Polu B) prowadzone były w związku z niwelacją i rekultywacją (zasypywaniem) części działki objętej koncesją. Zgodnie z oświadczeniem J. K. prace rekultywacyjno-porządkowe wykonywane są od około dwóch lat. Wyjaśniono również, że po uzyskaniu decyzji - zgody na zasypywanie wyrobiska popiołami, prowadzone są roboty polegające na wyrównywaniu terenu.

13. Sąd Rejonowy w Ostródzie wyrokiem z dnia 30.05.2018 r. sygn. akt II W 184/18, uznał J. K. winnym popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 182 ust. 1 w związku z art. 105 ust. 1 oraz art. 129 ust. 3 p.g.g., tj. prowadzenia od końca roku 2014 do 05.04.2018 r. likwidacji zakładu górniczego MIELNO 2 Pole A bez zatwierdzonego planu ruchu.

Art. 21 ust. 1 pkt 2 p.g.g. stanowi, że działalność w zakresie wydobywania kopalin ze złóż może być wykonywana po uzyskaniu koncesji. Natomiast w myśl art. 140 ust. 1 i 2 p.g.g. działalność wykonywana bez wymaganej koncesji podlega opłacie podwyższonej, dla ustalenia której organem właściwym jest organ nadzoru górniczego.

J. K., prowadził i prowadzi od lat koncesjonowaną działalność górniczą, w tym również na terenie działki ewid. 199/1 w miejscowości Mielno, gmina Grunwald. W związku z powyższym stwierdzić należy, że ma świadomość obowiązujących w tym zakresie przepisów p.g.g. Znane są mu podstawy prawne oraz zasady i rygory prowadzenia koncesjonowanej działalności wydobywczej. Z tytułu wydobywania piasku mógł odnieść korzyść gospodarczą poprzez wykorzystanie go w swojej działalności, w tym do prowadzenia rekultywacji.

W wyniku uzyskanych w toku postępowania administracyjnego materiałów dowodowych za bezsporny uznano więc fakt prowadzenia przez J. K. działalności polegającej na wydobywaniu bez koncesji piasku z terenu wschodniej części działki ewid. nr 199/1, położonej w miejscowości Mielno, tj. z terenu udokumentowanego złoża kruszywa naturalnego „Mielno 2” Pole B.

Roboty te, zgodnie z oświadczeniem J. K. polegające na wybraniu materiału z części wschodniej działki (pole B) i wykorzystaniu go do zasypania głębokich dołów powstałych na skutek wydobywania kopaliny z zachodniej części działki (pole A), prowadzono po roku 2014. Powyższe potwierdza m.in. analiza archiwalnych zdjęć GoogleEarth.

Jednocześnie roboty wykonywane we wschodniej części działki (Pole B) polegały na odłączeniu części kopaliny od udokumentowanego w 2004 r. złoża kruszywa naturalnego „Mielno 2” Pole B, co zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 3 p.g.g. stanowi wydobywanie kopaliny z terenu, na który nie wydano koncesji.

Zarówno decyzja Starosty Ostródzkiego w zakresie rekultywacji gruntów, jak i decyzja Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego zezwalająca na odzysk odpadów dotyczą części działki ewid. nr 199/1 w miejscowości Mielno w granicach obszaru i terenu górniczego MIELNO 2 Pole A. W związku z powyższym, na podstawie przedmiotowych decyzji, J. K. nie był uprawniony do prowadzenia jakichkolwiek robót w pozostałej części działki ewid. 199/1, w tym w obrębie udokumentowanego złoża „Mielno 2” Pole B.

Działając na podstawie art. 10 k.p.a. pismem z dnia 06.08.2018 r. Dyrektor Okręgowego Urzędu w Warszawie zawiadomił stronę o zakończeniu przedmiotowego postępowania. Organ umożliwił także stronie zapoznanie się ze wszystkimi materiałami zebranymi w trakcie postępowania, informując ją pisemnie o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy, w terminie 7 dni od daty doręczenia przedmiotowego pisma. Strona nie skorzystała z przysługującego prawa.

Art. 140 ust. 3 pkt. 3 p.g.g. stanowi, że podwyższoną opłatę eksploatacyjną za wydobywanie kopalin ustala się w wysokości czterdziestokrotnej stawki opłaty eksploatacyjnej dla danego rodzaju kopaliny, pomnożonej przez ilość wydobytej bez koncesji kopaliny, stosując stawkę obowiązującą w dniu wszczęcia postępowania.

Opłata podwyższona została ustalona w następujący sposób:

$40 \times \text{opłata ekspl.} \times \text{ilość wydob. kop.} = 40 \times 0,60 \text{ zł} \times 312\,344 \text{ ton} = 7\,496\,256,00 \text{ zł}$

gdzie:

- opłata ekspl. – stawka opłaty eksploatacyjnej dla piasków i żwirów, podana na podstawie Obwieszczenia Ministra Środowiska z dnia 5 września 2017 r. w sprawie stawek opłat na rok 2018 z zakresu przepisów Prawa geologicznego i górniczego. Stawka ta na dzień wszczęcia postępowania wynosiła 0,60 zł/tonę;
- ilość wydob. kop. – ilość wydobytej kopaliny – piasku – bez wymaganej koncesji, podlegająca opłacie podwyższonej. Ilość tę obliczono na podstawie pomiarów wykonanych dnia 04.01.2018 r. Wyliczona objętość wyniosła 184 819 m³. Do przeliczenia objętości wydobytej kopaliny na tony

przyjęto najniższą wartość gęstości objętościowej określoną w Dodatku nr 2 do dokumentacji geologicznej złoża kruszywa naturalnego „Mielno 2”, wynoszącą 1,69 t/m³. Ilość wydobytego piasku wynosi zatem 184 819 m³ x 1,69 t/m³ = 312 344 t.

Do przedmiotowych obliczeń wykorzystano jedynie powierzchnię w obrębie udokumentowanego złoża „Mielno 2” Pole B ustaloną w wyniku obmiaru z 04.01.2018 r. Warto zaznaczyć, że w dniu kontroli wyrobisko zostało już częściowo wypełnione odpadami. W świetle zgromadzonych dowodów należy uznać, że wyrobisko pierwotnie było większe. Ustalając ilość wydobytej kopaliny oparto się na pomiarze wykonanym podczas tych oględzin, ze świadomością, że z przedmiotowego terenu została wydobyta znacznie większa ilość kruszywa.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Zgodnie z art. 142 ust. 1 p.g.g. do opłat, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.), dotyczące zobowiązań podatkowych. Określone tymi przepisami uprawnienia organów podatkowych przysługują wierzycielom, którymi w tym przypadku są Gmina Grunwald oraz Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie.

Pouczenie:

Od niniejszej decyzji służy stronie odwołanie do Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego w Katowicach, ul. Poniatowskiego 31, 40-055 Katowice, za pośrednictwem Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

W trakcie biegu terminu wniesienia odwołania, strona może złożyć oświadczenie o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania. Z dniem doręczenia tutejszemu organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, niniejsza decyzja staje się z mocy prawa ostateczna i prawomocna. Cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania jest niedopuszczalne.

z up. DYREKTORA
OKRĘGOWEGO URZĘDU GÓRNICZEGO
w Warszawie
P
Zastępca Dyrektora

Otrzymuje:

1. J K , ul.

Do wiadomości otrzymują:

1. Gmina Grunwald, 14-107 Gierzwałd, Gierzwałd 33
2. NFOŚiGW 02-673 Warszawa, ul. Konstruktorska 3a
3. Aa

Decyzja niniejsza w toku postępowania administracyjnego

stała się ostateczna z dniem..... 8. XII. 2018

Warszawa, dnia..... 30. IX. 2017

Mali

OPINIA PRAWNA

w sprawie dokonanej przez organy administracji i WSA w Gliwicach
(sygn. akt. III S/GI 784/19) oceny kwestii zastosowania art. 58 Kpa
w sprawie przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji
Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie,
ustalającej opłatę podwyższoną za wydobycie kopaliny bez koncesji.

sporządzona w dniach: 12 kwietnia – 30 kwietnia 2021 r.

dla: **J K**
prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą
TRANS-ŻWIR J K
, ul.

przez: 1) **dra hab. R S**
profesora Politechniki Warszawskiej
oraz
2) **dra hab. I Z**
profesora Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie

I. STAN FAKTYCZNY

W dniu 2 listopada 2018 r. Dyrektor Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie wydał decyzję nr 208/2018 (znak: WAR.543.68.2017.AC, ldz. 35249/11/2018/AC), Skarżącemu - J. K., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą TRANS-ŻWIR J. K., ul. (dalej jako: „Skarżący”), w której ustalona została opłata podwyższona za wydobycie w latach 2014-2017 bez wymaganej prawem koncesji, kopaliny - piasku, w ilości 312.344 ton, z terenu działki ewidencyjnej nr 199/1, położonej w miejscowości Mielno, gmina Grunwald, powiat ostródzki, województwo warmińsko-mazurskie, w wysokości 7 496 256,00 zł.

Decyzja ta została doręczona Skarżącemu w dniu 22 listopada 2018 r., w trybie określonym w art. 44 § 4 K.p.a. (tzw. fikcja prawna doręczenia), na skutek upływu 14 dni od dnia pozostawienia pierwszego zawiadomienia o możliwości odbioru przesyłki z placówki pocztowej, tj. 8 listopada (kolejne awizo - 16 listopada).

Zgodnie z oświadczeniem Skarżącego, pismem z dnia 4 grudnia 2018 r. wniósł on odwołanie od ww. rozstrzygnięcia. Wniesiony środek zaskarżenia dotknięty był brakiem formalnym w postaci nieopatrzenia go własnoręcznym podpisem, o czym Skarżący został poinformowany w rozmowie telefonicznej z pracownikiem Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie. W związku z powyższym, Skarżący - niezwłocznie - po rozmowie telefonicznej, nie czekając na wezwanie organu do usunięcia braków odwołania, w dniu 17 grudnia 2018 r. wydrukował raz jeszcze treść odwołania, podpisał je własnoręcznie, a następnie wraz z innymi dokumentami kierowanymi do OUG w Warszawie, wysłał listem poleconym. Przesyłce nadany został nr (00)459007731860659709. Przesyłka wpłynęła do OUG w Warszawie w dniu 21 grudnia 2018 r.

Jednocześnie (oprócz ww. rozmowy telefonicznej), OUG w Warszawie, pismem z dnia 27 grudnia 2018 r., wezwał Skarżącego do uzupełnienia braku formalnego odwołania w postaci uzupełnienia podpisu. Pismo to zostało przekazane przez doręczyciela pracownikowi - osobie nieupoważnionej do odbioru korespondencji, pod adresem działalności gospodarczej prowadzonej przez osobę fizyczną.

Następnie, pismem z dn. 17 stycznia 2019 r., nadanym w Urzędzie Pocztowym w dniu 21 stycznia 2019 r., Skarżący złożył uzupełnienie wniesionego odwołania z dnia 4 grudnia 2018r. Złożył też (kolejnym pismem z dnia 12 lutego 2019 r.) wyjaśnienia w przedmiocie uprzedniego skierowania do organu I instancji w dniu 17 grudnia 2018 r. odwołania z własnoręcznym podpisem, załączając jednocześnie potwierdzenie nadania wskazanej przesyłki pocztowej.

W dniu 5 lutego 2019 r., Skarżącemu zostało doręczone zawiadomienie Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 29 stycznia 2019 r. o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania z pouczeniem, że na wskazane zawiadomienie nie przysługuje żaden środek odwoławczy. Dlatego też, pismem z dnia 11 marca 2019 r. (uzupełnionym następnie pismem z dn. 11 kwietnia 2019 r., w którym wskazano, iż wniosek o przywrócenie terminu został złożony jedynie z daleko posuniętej ostrożności) Skarżący wniósł do Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego w Katowicach wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora OUG w Warszawie z dnia 2 listopada 2018 r. W treści wniosku Skarżący uprawdopodobnił, że uchybienie - jak to zostało przyznane przez Organ - terminu do wniesienia ww. odwołania było przez niego niezawinione, albowiem pozostawał w uzasadnionym przekonaniu, że uzupełnił jego brak kierując do OUG w Warszawie, już w dniu 17 grudnia 2018 r., a więc przed datą doręczenia mu wezwania przez Prezesa WUG do uzupełnienia braków odwołania. Na tę okoliczność przedstawił szereg dowodów.

Postanowieniem z dnia 15 maja 2019 r. Prezes WUG w Katowicach, znak: PR.543.85.2018, Idz. 14937/05/2019/GB, odmówił przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 2 listopada 2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC. Zdaniem organu nie doszło do spełnienia przesłanek określonych w art. 58 K.p.a. albowiem ziściła się jedynie pierwsza przesłanka o której mowa ww. przepisie, tj. wniesienie przez stronę wniosku z dnia 11 marca 2019 r. o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. W opinii organu ani nie doszło do jednoczesnego złożenia odwołania (do wniosku dołączono bowiem kopię odwołania z dn. 4 grudnia 2018 r.), ani nie uprawdopodobniono braku winy, ani nie wniesiono wniosku w obligatoryjnym 7-dniowym terminie.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, na skutek wniosku pełnomocnika Skarżącego z dnia 27 maja 2019 r., postanowieniem z dnia 27 czerwca 2019 r., Prezes WUG w Katowicach, znak: PR.543.85.2018, Idz. 21220/06/2019/JS, utrzymał w mocy ww. postanowienie.

Pismami, z dn. 10 lipca 2019 r. i 31 lipca 2019 r. wniesiono skargę do WSA w Gliwicach, zaś w dniu 11 maja 2020 r. Sąd, po rozpoznaniu sprawy w trybie uproszczonym, wydał wyrok w sprawie sygn. akt: III SA/G1 784/19, mocą którego skargę oddalił. Sąd nie dał wiary Skarżącemu stwierdzając, że gdyby Strona przesłała egzemplarz odwołania w dniu 17 grudnia 2018 r., to zareagowałyby na wezwanie do uzupełnienia przez nią niepodpisanego odwołania pismem z dnia 27 grudnia 2018 r. (doręczonym Skarżącemu w dniu 3 stycznia 2019 r.), zaś zaniechanie zadośćuczynienia wezwaniu jest – w opinii Sądu – nieracjonalne.

WNIOSKI OPINII

1. Zaniechanie podjęcia czynności wyjaśniających przez organy administracji (oraz pominięcie oceny prawnej tego faktu przez Sąd) czy Skarżący skutecznie wniósł odwołanie w ustawowo przewidzianym terminie (a zatem, czy dopuszczalne jest prowadzenie postępowania w sprawie przywrócenia terminu) stanowi rażące naruszenie zasady ciężaru dowodzenia, który spoczywa na organie prowadzącym postępowanie. Organ ma obowiązek ustalać fakty istotne dla sprawy wyłącznie na podstawie zgromadzonych dowodów. Jest też obowiązany rozpatryć i uwzględnić dowody zgłoszone przez Skarżącego, o ile sam nie zgromadził dowodów na tezę przeciwną. Pominięcie żądania dowodowego strony w sytuacji w której organ kieruje się wyłącznie domysłami, stanowi o nadużyciu prawa do swobodnej oceny dowodów przez organ i pozostaje w opozycji do obowiązku ustalenia obiektywnie istniejącego stanu faktycznego w sprawie, prowadząc do rażącego naruszenia art. 7, art. 77 § 1 i art. 78 Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej jako „Kpa”).
2. Organy obu instancji pominęły też kluczową kwestię dowodową, związaną z oświadczeniem złożonym przez Skarżącego, co do okoliczności uzupełniającego złożenia odwołania pismem z 17 grudnia 2019 r. (przesyłką o nr (00)459007731860659709, którą doręczono do OUG w Warszawie w dniu 21 grudnia 2018 r.). Oświadczenie takie, złożone przez stronę postępowania administracyjnego na okoliczność, która nie wymaga urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia właściwego organu administracji, stanowi - zgodnie z treścią art. 75 § 2 Kpa - środek dowodowy, którego kwestionowanie jest możliwe w zasadzie wyłącznie poprzez wykazanie nieprawdziwości takiego oświadczenia. Tymczasem organ nie wykazał procesowej wadliwości oświadczenia mającego walor dowodu w sprawie a w to miejsce przyjął za udowodnioną tezę przeciwną, którą wywiódł wyłącznie na podstawie własnych przypuszczeń.
3. Niniejsza sprawa jest niezwykle skomplikowana procesowo i to na kilku płaszczyznach. Niemniej nie ma żadnego powodu do przyjęcia założenia o nieracjonalności działania Skarżącego, jak to uczynił Sąd I instancji. Nawet bowiem jeśli Jego działanie w zakresie sposobu uzupełniania braków odwołania można by nazwać nieostrożnym, to jedynie w przypadku, gdyby chodziło o relacje z nieznanym mu podmiotem niepublicznym, wobec którego - szczególnie w początkach współpracy - należy dochować szczególnej staranności i działać w warunkach ostrożności procesowej. Skarżący nie miał jednak żadnych powodów by przyjmować założenie o potrzebie odrębnego dokumentowania nadania

uzupełnionego o podpis odwołania, skoro wysyłał pismo do organu administracji publicznej, obowiązane do działania zgodnie z zasadą oficjalności oraz prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie do organów władzy publicznej (art. 8 Kpa). Skarżący działał więc w granicach zaufania do organu (OUG w Warszawie) i miał prawo zakładać uczciwość i rzetelność jego pracowników, z którymi utrzymywał stały kontakt, w tym również kontakt telefoniczny co do sposobu podejmowania czynności, które następnie uznane zostały przez organ za nieistniejące.

4. Wskazać należy, że w niniejszej sprawie - niezależnie od opisanego wyżej naruszenia zasady ogólnej oficjalności oraz nakazu działania w sposób budzący zaufanie do działań organów władzy publicznej - doszło też do naruszenia obowiązku działania w sposób nakazujący rozstrzygać wszelkie wątpliwości na korzyść strony, co wprost wynika z treści art. 7a § 1 i art. 81a § 1 Kpa. Kluczowym elementem dokumentującym tę wadliwość jest zawiadomienie Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 29 stycznia 2019 r. o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania z pouczeniem, że na wskazane zawiadomienie nie przysługuje żaden środek odwoławczy. Bezprawność tego aktu jest kluczowa także dla sposobu rozpoznania i rozstrzygnięcia skargi przez WSA, który - pomijając obowiązek zastosowania środków w celu usunięcia naruszenia prawa z art. 135 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej jako „p.p.s.a.”) - pominął kwestię dla sprawy kluczową. Pominięcie to świadczy też o wadliwości orzeczenia sądu I instancji.
5. W przedmiotowej sprawie nie doszło do skutecznego doręczenia wezwania do usunięcia braków w zakresie uzupełnienia o podpis na złożonym odwołaniu, albowiem w przypadku strony, która jest osobą fizyczną, prowadzącą działalność gospodarczą, do doręczeń pism procesowych należy stosować regulacje przewidziane w art. 42 - 44 Kpa. Zastosowanie przez organ konstrukcji przewidzianej w art. 45 Kpa stanowi o nieskuteczności dokonanego doręczenia.
6. W sprawie doszło do naruszenia art. 58 Kpa, albowiem zaniechano przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego na okoliczność, czy do uchybienia terminu doszło z winy Skarżącego (nie uwzględniono wniosków dowodowych), pomijając jednocześnie fakt, iż wyrażenie „uprawdopodobnienie” (o którym mowa w ww. przepisie) nie zwalnia w żaden sposób organu administracji publicznej z obowiązku podjęcia działań, których celem będzie dokładne wyjaśnienie okoliczności sprawy.
7. W sprawie doszło też do naruszenia art. 8 i art. 9 Kpa z tego względu, iż organy mimo wiedzy o tym, że złożenie wniosku o przywrócenie terminu na wniesienie odwołania, przy jednoczesnym wykazywaniu, że termin ten nie został uchybiony, stanowi wewnętrznie

sprzeczny argument Skarżącego, nie poinformowały, że ta czynność prawna będzie niekorzystna dla strony procesowo (nie doszło do poinformowania o okolicznościach mających wpływ na ustalenie praw procesowych strony).

8. W sprawie doszło do naruszenia art. 58 § 2 w zw. z art. 64 § 2 Kpa, albowiem mimo, iż organ odwoławczy uznał, że załączenie kopii odwołania nie spełnia wymogu dopełnienia czynności, dla której określony był termin, nie wezwano strony do uzupełnienia wniosku o oryginał odwołania.
9. Już sam fakt naruszenia zasad oficjalności działania oraz zasady zaufania do organów władzy publicznej, kwalifikuje działania organów obu instancji jako istotnie wadliwe. Natomiast odmowa przeprowadzenia zgłoszonych przez Skarżącego dowodów na potwierdzenie okoliczności weryfikujących rzetelność działania pracowników OUG w Warszawie może wskazywać wyłącznie na próbę uchylecia się od odpowiedzialności przez organy obu instancji za wadliwość działania i powinno być oceniane wręcz w kontekście nadużycia prawa, o którym mowa w art. 231 k.k. Świadczy też o istotnej wadliwości dokonanej kontroli sądowej, bowiem nie zastosowano prawa obowiązującego w zakresie oceny legalności działań organów obu instancji. Sąd pierwszej instancji pominął fakt obowiązywania kluczowych zasad ogólnych postępowania administracyjnego oraz wynikających z nich obowiązków co do sposobu działań organów administracyjnych. Tym samym Skarżący został w istocie pozbawiony prawa do rzetelnego i sprawiedliwego procesu sądowego w kontekście art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U.1993.61.284) zarówno w tej sprawie, jak w sprawie skutecznie wniesionego odwołania od decyzji nakładającej obowiązek poniesienia opłaty podwyższonej w wysokości 7 496 256,00 zł.

UZASADNIENIE WNIOSKÓW OPINII

1. Zaniechanie wyjaśnienia przez organy administracji (i oceny przez Sąd) czy Skarżący złożył odwołanie w ustawowo przewidzianym terminie (a zatem czy postępowanie w sprawie przywrócenia terminu winno być umorzone) stanowi rażące naruszenie art. 7, art. 77 § 1 i art. 78 Kpa. Zgodnie z treścią art. 7 Kpa w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Z art. 77 § 1 Kpa wynika zaś, że

organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Obowiązek zebrania „całego materiału dowodowego przez organ administracji publicznej” należy zatem rozumieć w ten sposób, że organ albo czyni to z własnej inicjatywy, o ile uważa, że jest to niezbędne do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, albo gromadzi dowody (w aktach sprawy) wskazane lub dostarczone przez strony, jeżeli mają one znaczenie dla sprawy. Jak wskazuje się w judykaturze, organ administracji publicznej na etapie postępowania wyjaśniającego nie może pominąć jakiegokolwiek przeprowadzonego dowodu, ani też nie może uwzględnić dowodu, którego nie ma w aktach sprawy. Przykładowo, Sąd Najwyższy nie miał wątpliwości, iż: „Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 Kpa), zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 77 § 1 Kpa), a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 Kpa)”. (zob. wyr. SN z 23.11.1994 r., III ARN 55/94, OSNAPiUS 1995/7, poz. 83). Jak stanowi art. 78 § 1 Kpa żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy. Nie powinno budzić wątpliwości, że zaniechanie przez organ administracji podjęcia czynności dowodowych, zmierzających do zebrania pełnego materiału dowodowego, zwłaszcza gdy strona powołuje się na określone i ważne dla niej okoliczności, jest uchybieniem przepisom postępowania administracyjnego, skutkującym wadliwością rozstrzygnięcia. Co prawda, zgodnie z art. 78 § 2 Kpa organ administracji publicznej może nie uwzględnić żądania dowodowego, które nie zostało zgłoszone w toku przeprowadzania dowodów lub w czasie rozprawy, jeżeli żądanie to dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami (chyba że mają one znaczenie dla sprawy), jednakże nieuzasadniona odmowa przeprowadzenia dowodów z zeznań świadków i dokumentów stanowi rażące naruszenie zasad postępowania administracyjnego.

Trzeba też zwrócić uwagę, że zasada swobodnej oceny dowodów wyrażona w art. 80 Kpa (w myśl którego organ ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona) również nie daje podstaw do całkowitego pomijania wniosków dowodowych. Jak poucza WSA we Wrocławiu, odmowa uwzględnienia takiego wniosku powinna być poparta twierdzeniami wskazującymi na to, iż jego przedmiotem w istocie są okoliczności stwierdzone innymi dowodami i nie mają znaczenia dla sprawy (zob. wyr. WSA we Wrocławiu, II SA/Wr 89/19 – publ. CBOSA). Wbrew takiemu rozumieniu art.

7 i 77 § 1, 78 i 80 Kpa postąpiły organy administracji w niniejszej sprawie. Skoro miały obowiązek uwzględnienia dowodów mających znaczenie dla istoty sprawy, a Skarżący powoływał się zarówno na dowód z zeznań pracowników Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie (zajmujących się obiegiem korespondencji) oraz pracowników Skarżącego (na okoliczność dokonania stosownej wysyłki), jak i szereg dowodów z dokumentów (np. pismo z dn. 11.03.2011 r., w którym pracownik przedsiębiorstwa J. G. wyjaśnia wysyłki odwołania i kontaktów z WUG), to rolą organów było przeprowadzenie tych dowodów. Nie da się odnaleźć logicznego argumentu dla tezy, iż okoliczność wysłania i odebrania w siedzibie organu odwołania w sprawie nie ma znaczenia dla istoty sprawy. Tak zaś przyjęły organy, a WSA w Gliwicach zaniechał gruntownej oceny tej okoliczności.

2. Istotną niefrasobliwością organów administracji (nie sposób ustalić z jakiego powodu pominiętą przez Sąd) było zupełne pominięcie przedłożonego środka dowodowego w postaci oświadczenia złożonego przez Skarżącego, co do okoliczności uzupełniającego złożenia odwołania pismem z 17 grudnia 2019 r. (przesyłką o nr (00)459007731860659709, którą doręczono do OUG w Warszawie w dniu 21 grudnia 2018 r.). Trzeba bowiem zauważyć, iż art. 75 § 1 Kpa wyraźnie określa, że jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny. Co więcej, sądy administracyjne przyjęły stanowisko, że – jak np. twierdzi NSA w wyroku I GSK 1970/19 (publ. CBOSA) – „Ustawodawca w art. 75 § 1 Kpa wprowadza szeroki katalog dowodów, przyjmując, że dowodem może być wszystko co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, o ile nie jest sprzeczne z prawem. Poza dokumentem urzędowym nie przypisuje poszczególnym dowodom wyższej rangi niż pozostałym. Nie ma więc przeszkód do ustalenia określonej okoliczności w drodze oświadczenia osoby posiadającej wiedzę na tę okoliczność“. Trzeba również wskazać, iż z art. 75 § 2 Kpa odczytujemy, że jeżeli przepis prawa nie wymaga urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia właściwego organu administracji, organ administracji publicznej odbiera od strony, na jej wniosek, oświadczenie złożone pod rygorem odpowiedzialności za fałszywe zeznania. Oświadczenie takie, jak twierdzi WSA w Poznaniu i nie sposób się z tym twierdzeniem nie zgodzić, „jest środkiem dowodowym, który podlega ocenie przez organ administracji publicznej na zasadach i w trybie przewidzianych w Kpa - wymaga jednak wcześniejszego wniosku strony o złożenie takiego oświadczenia, a organ winien uprzedzić stronę odpowiedzialności za fałszywe zeznania. Oświadczenia składane w trybie art. 75 § 2

Kpa należy odróżniać od wyjaśnień (twierdzeń i oświadczeń) składanych przez strony w toku postępowania dowodowego na rozprawie oraz dowodu z przesłuchania strony“ (zob. wyr. WSA w Poznaniu, II SA/Po 289/19, publ. CBOSA).

W przedmiotowej sprawie organ nie tylko nie pouczył Skarżącego o możliwości złożenia oświadczenia, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań, ale zupełnie pominął tę jakże kluczową kwestię dowodową. Nie podjął również żadnych czynności procesowych dla dokonania weryfikacji oświadczenia, które ma walor dowodu w sprawie, a w to miejsce przyjął za udowodnioną tezę przeciwną, którą wywiódł wyłącznie na podstawie przypuszczeń. Należy przy tym podkreślić, że przedmiotowe oświadczenie, złożone przez stronę postępowania administracyjnego na okoliczność, która nie wymaga urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia właściwego organu administracji, stanowi - zgodnie z treścią art. 75 § 2 Kpa - środek dowodowy, którego kwestionowanie jest możliwe w zasadzie wyłącznie poprzez wykazanie nieprawdziwości takiego oświadczenia.

3. Zgodnie z art. 8 § 1 Kpa organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania. Zasada wzbudzania zaufania w orzecznictwie sądowym najczęściej prezentowana jest w ujęciu negatywnym, co oznacza, że uchybienia organu administracji nie mogą powodować ujemnych następstw dla obywatela działającego w dobrej wierze (wyr. SN z dnia 5 października 1994 r., III ARN 46/94, OSNIAPiUS 1995, nr 5, poz. 58). Niewątpliwie bowiem pogłębianiu zaufania obywateli do organów państwa, a w pewnym zakresie także pogłębianiu ich świadomości i kultury prawnej, służy podejmowanie wszelkich działań niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego (por. wyr. WSA w Warszawie z dnia 16 lutego 2006 r., VI SA/Wa 1744/05, niepubl.). Zasada ta konstruuje wymóg ustalania rzeczywistej woli strony co – jak pouczają już od dekad sądy administracyjne – wynika z obowiązku dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, ale także z prowadzenia postępowania w taki sposób, aby pogłębiać zaufanie obywateli do organów Państwa (wyr. NSA z dnia 26 listopada 1999 r., I SA/Łd 1592/97, niepubl.; wyr. NSA z dnia 18 lutego 1994 r., SA/Wr 1587/93, niepubl.; wyr. WSA w Gdańsku z dnia 14 stycznia 2009 r., II SA/Gd 786/08, niepubl.; wyr. WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 20 maja 2008 r., I SA/Go 1145/07, LEX nr 469768).

Za niezgodne z dyspozycją tej zasady należy uznać zachowanie organu kwestionującego fakt złożenia odwołania wraz z innymi pismami skierowanymi do OUG w Warszawie. Skarżący,

który nie pierwszy raz współpracował z przedmiotowymi organami górnictwem, nie miał żadnych powodów by przyjmować założenie o potrzebie odrębnego dokumentowania nadania uzupełnionego o podpis odwołania, skoro wysyłał pismo do organu administracji publicznej, obowiązanej działać oficjalnie oraz zgodnie z zasadą prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie do organów władzy publicznej (art. 8 Kpa). Skarżący działał więc w granicach zaufania do organu (OUG w Warszawie) i miał prawo zakładać uczciwość i rzetelność jego pracowników, z którymi utrzymywał stały kontakt, w tym również kontakt telefoniczny co do sposobu podejmowania czynności, które następnie uznane zostały za nieistniejące.

4. W przedmiotowej sprawie, poprzez zaniechanie wyjaśnienia podstawowej wątpliwości co do stanu prawnego i faktycznego sprawy naruszono również art. 7a § 1 i art. 81a § 1 Kpa. Jak określa art. 7a § 1 Kpa, jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony, chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ. Jak wskazuje NSA, „zasada rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego na korzyść strony odnajduje zastosowanie w postępowaniach administracyjnych, których przedmiotem jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a nie przyznanie uprawnienia“ (wyr. NSA II FSK 472/20, publ .CBOSA). Zgodnie z art. 81 a § 1 Kpa, jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a w tym zakresie pozostają niedające się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony. W doktrynie podkreśla się, że obowiązek rozstrzygania wątpliwości na korzyść strony koresponduje z zakazem obciążania strony negatywnymi konsekwencjami niedających się usunąć luk w materiale dowodowym, a więc modyfikacją obowiązującej w postępowaniu karnym zasady *in dubio pro reo*. (zob. *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, red. W. Chróścielewski, Z. Kmieciak, Warszawa 2019, art. 81a).

Widocznym natomiast jest, że organ administracji działający w I instancji miał uzasadnioną wątpliwość „prawną” zarówno co do tego, czy na pozostawienie bez rozpoznania przysługuje środek zaskarżenia, jak i wątpliwość „co do stanu faktycznego”, tj. czy Skarżący wniósł w terminie odwołanie.

Wątpliwości tej - z niezrozumiałych powodów - organ nie rozstrzygnął na korzyść strony (skoro w przedmiotowym postępowaniu, pismem Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego, z dnia 29 stycznia 2019 r., pozostawiono odwołanie bez rozpoznania pouczając, iż Skarżącemu nie przysługuje żaden środek zaskarżenia). Pomijając fakt, że pozostawienie odwołania bez rozpoznania powinno nastąpić w trybie art. 134 Kpa postanowieniem o stwierdzeniu niedopuszczalności odwołania (zob. np. wyrok NSA z 31 maja 2016 r., II OSK 2355/14, por. wyroki NSA: z dnia: 15 kwietnia 2010 r. sygn. akt I OSK 135/10, z dnia 28 stycznia 2011 r. sygn. akt I OSK 1814/10 oraz z dnia 1 kwietnia 2016 r. sygn. akt II OSK 1847/14 – publ. CBOSA, a także A. Wróbel [w:] A. Wróbel, M. Jaśkowska. *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*. Warszawa 2016, str. 689), a nie tak jak w przedmiotowym postępowaniu – w trybie art. 64 § 2 Kpa, należy wskazać, iż pozostawienie podania bez rozpoznania mieści się w grupie aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej (innych niż decyzje i postanowienia), dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa (art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a.), toteż przysługuje nań środek zaskarżenia w postaci skargi do sądu administracyjnego (zob. post. NSA z dnia 2 marca 2011 r. sygn. akt II FSK 2624/19, wyr. NSA z dnia 14 sierpnia 2011 r. sygn. akt II GSK 873/10). Dlatego też Prezes WUG powinien był (a tego nie uczynił) pouczyć stronę o prawie do wniesienia skargi do właściwego sądu administracyjnego, co również może wskazywać na świadome i celowe działanie wbrew interesowi strony. Działanie takie stanowi nie tylko naruszenie zasady informowania z art. 9 Kpa, prowadząc również do konkluzji, że organ administracyjny próbował tym samym pozbawić stronę środka zaskarżenia, chcąc uniknąć przeprowadzenia sądowej kontroli własnego działania. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 112 Kpa **błędne pouczenie co do prawa odwołania albo wniesienia powództwa do sądu powszechnego lub skargi do sądu administracyjnego nie może szkodzić stronie.**

5. Wątpliwość budzi również to, że ani organy administracji, ani dokonujący oceny ich działania WSA w Gliwicach nie zwróciły uwagi na fakt, iż w sprawie wyraźnie nie doszło do skutecznego doręczenia wezwania do uzupełnienia o podpis na złożonym odwołaniu. Jak wynika z akt sprawy, OUG w Warszawie, pismem z dnia 27 grudnia 2018 r., wezwał Skarżącego do uzupełnienia braku formalnego odwołania w postaci podpisu. Pismo to zostało pozostawione przez listonosza na terenie Zakładu pracy należącego do strony i przekazane przypadkowemu pracownikowi (osobie nieupoważnionej do odbioru korespondencji). **Takie doręczenie wezwania nie może być uznane za prawnie skuteczne.** W judykaturze nie budzi sporu, iż w okoliczności, gdy strona jest osobą fizyczną, prowadzącą działalność gospodarczą,

do doręczeń pism procesowych takiemu podmiotowi należy stosować regulacje przewidziane w art. 42 - 44 Kpa. W kwestii tej w orzecznictwie sądów administracyjnych przeważa pogląd, że brak jest podstaw, aby osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą traktować jak jednostkę organizacyjną i z tego względu stosować wobec niej tryb doręczeń przewidziany w art. 45 Kpa. Odwołując się do poglądu judykatury wskazać należy, że „do doręczeń osobom fizycznym prowadzącym działalność gospodarczą ma zastosowanie art. 42 K.p.a.” (por. wyr. NSA, I OSK 1256/11, publ. CBOSA). Ten sam Sąd wskazuje, że: „Nie wymaga głębszego wyводу teza, że osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą nie jest jednostką organizacyjną, o której stanowi art. 45 Kpa. Z tego też względu osobie fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą należy doręczać pisma w postępowaniu administracyjnym tak, jak każdej innej osobie fizycznej, zgodnie z dyspozycją art. 42 § 1-3 Kpa. Taki pogląd wyrażony został w orzeczeniach zarówno Naczelnego Sądu Administracyjnego jak i Sądu Najwyższego (vide: wyrok NSA z dnia 6 maja 2010 r., sygn. akt II GSK 594/09, postanowienie SN z dnia 9 sierpnia 2011 r., sygn. akt I UK 23/11) i NSA w tym składzie w pełni go podziela” (zob. wyr. NSA II GSK, 1956/13 – publ. CBOSA). Sądy precyzują, że jeśli doszło do doręczenia osobie fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą (choćby i w siedzibie przedsiębiorstwa), „to ze względu na ściśle określone cechy podmiotów wymienionych w art. 45 Kpa nie można było stosować reguł określonych w tym przepisie, gdyż nie mamy do czynienia ani z jednostką organizacyjną, ani z organizacją społeczną, do których odnosi się art. 45” zaś „doręczenie zastępcze pism osobie fizycznej, przewidziane w art. 43 Kpa może nastąpić za pokwitowaniem dorosłemu domownikowi, sąsiadowi lub dozorczy domu jeżeli te osoby podjęły się oddania pisma adresatowi. Ta forma doręczenia zastępczego pism procesowych odnosi się tylko do doręczania pism adresatowi w mieszkaniu” (wyr. NSA I OSK 620/06, publ. CBOSA). Natomiast w przedmiotowej sprawie ani nie doszło do doręczenia w sposób „właściwy”, tj. do rąk własnych, ani w zgromadzonych aktach sprawy nie sposób odnaleźć (bo takie nie zostały wystawione) zawiadomienia (awizo) o doręczeniu Skarżącemu korespondencji w sposób „zastępczy”. Nie mógł on zatem uchybić terminowi na uzupełnienie odwołania o brakujący podpis, skoro wezwanie do uzupełnienia nie zostało mu skutecznie doręczone.

Co prawda przyjmuje się, że doręczenie przesyłki do siedziby prowadzonego przez osobę fizyczną przedsiębiorstwa, które jest jednocześnie jej zorganizowanym miejscem pracy, może nastąpić nie tylko do rąk adresata - właściciela tego przedsiębiorstwa, ale również do rąk osoby przez niego upoważnionej, tj. osoby, która ze względu na wykonywaną funkcję została regulaminowo czy tylko zwyczajowo uprawniona przez osobę fizyczną prowadzącą

działalność gospodarczą do odbierania korespondencji przychodzącej do siedziby firmy przez tę osobę prowadzonej (por. wyrok NSA z dnia 6 maja 2010 r., II GSK 594/09, postanowienie NSA z dnia 4 kwietnia 2014, II OSK 587/14, postanowienie NSA z dnia 22 stycznia 2013 r., I GZ 1/13), jednakże – co szczególnie istotne – dla skuteczności takiego doręczenia niezbędnym jest, aby korespondencję przekazano **do rąk osoby faktycznie upoważnionej**. W analizowanej sprawie mamy zaś do czynienia z pozostawieniem (przez doręczyciela) korespondencji przypadkowemu pracownikowi, przebywającemu na terenie zakładu pracy należącego do strony, który ani nie był upoważniony regulaminowo, ani nie posiadał upoważnienia w formie odpowiedniego zarządzenia, ani też nie istniał zwyczaj doręczania pism przypadkowym osobom (pracownikom) przebywającym na terenie zakładu pracy.

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę, iż w orzecznictwie sądowym przyjęto, że nawet wtedy, gdy dojdzie do odebrania – w zakładzie pracy – pisma adresowanego do osoby fizycznej przez osobę upoważnioną przez zakład pracy do odbierania w jego imieniu korespondencji **uprawdopodobnia to brak winy strony uchybiającej terminowi** (post. SN z 14 listopada 2002 r. III RN 115/02, niepubl.). Tym bardziej nie sposób mówić o winie strony, gdy w zakładzie pracy doszło do doręczenia osobie nieupoważnionej do odbioru korespondencji.

6. Zgodnie z treścią art. 58 § 1 Kpa, w razie uchybienia terminu należy przywrócić termin na prośbę zainteresowanego, jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jego winy. Z treści § 2 tego przepisu wynika zaś, że prośbę o przywrócenie terminu należy wnieść w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Jednocześnie z wniesieniem prośby o przywrócenie terminu należy dopełnić czynności, dla której określony był termin. Trzeba jednak zauważyć, iż art. 58 Kpa dotyczy jedynie takiej sytuacji, gdy dana czynność nie została dokonana w wyznaczonym terminie i osoba zainteresowana występuje do organu administracji o przywrócenie terminu (zob. np. P. Przybysz [w:] *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany*, LEX/el. 2021, art. 58). Nie znajduje on zatem zastosowania, gdy dana czynność procesowa została zrealizowana w terminie. Taki wniosek należy wywieść nie tylko analizując poglądy doktryny, ale przede wszystkim orzecznictwo sądów administracyjnych. Jak konstatuje Naczelny Sąd Administracyjny, „punktem wyjścia, umożliwiającym rozpoznanie wniosku o przywrócenie terminu jest przyjęcie, że termin ten został uchybiony” (zob. wyr. NSA, I OSK 1696/19, podobnie WSA w Poznaniu, I SA/Po 1286/14, WSA w Kielcach, II SA/Ke 800/14 – publ. CBOSA). Oznacza to, że podejmowanie postępowania w sprawie przywrócenia terminu (nawet jeśli strona tego żąda) powinno poprzedzić wyjaśnienie, czy do uchybienia terminu w ogóle doszło.

W przedmiotowej sprawie widoczne jest zaś, że organy administracji przeszły „do porządku dziennego” zarówno nad celowością wniosku o przywrócenie terminu, jak i informacją strony o tym, że złożyła odwołanie w terminie (a jedynie z ostrożności składa wniosek o przywrócenie terminu), nie podejmując nawet próby przeprowadzenia dowodów, na które wskazywał Skarżący, mające potwierdzić, że odwołanie zostało złożone w ustawowo przewidzianym terminie. Co ważne, ani organy, ani Sąd nie podjął żadnych działań w odpowiedzi na pismo z dn. 11.04.2019 r., w którym pełnomocnik Skarżącego (adw. T. Baranik) złożył szereg oświadczeń i wyjaśnień, mających uzmysłwić podmiotom prowadzącym postępowanie wolę strony. Gdyby okazało się, że jednak Skarżący ma rację (i odwołanie złożył terminowo), a organy w sposób niedbały podeszły do kwestii kluczowej w sprawie, mogłoby się okazać, iż postępowanie w sprawie przywrócenia terminu było bezprzedmiotowe. Warto przy tym zwrócić uwagę na wyrok WSA we Wrocławiu, w którym skład orzekający przyjmuje, że: „zauważyć należy, iż zmiana treści art. 126 Kpa wprowadzona ustawą z dnia 3 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2011 r., nr 6 poz. 18) dopuściła możliwość stosowania art. 105 Kpa także do postanowień. W związku z tym postępowanie wypadkowe dotyczące przywrócenia terminu do wniesienia odwołania, który w istocie uchybiony nie był należało umorzyć”. (zob. wyr. WSA we Wrocławiu, II SA/Wr 748/17, publ. CBOSA). Aby jednakże dojść do powyższych ustaleń należało przeprowadzić dowody na okoliczność terminowego złożenia odwołania, a tego – z niezrozumiałych względów – organy zaniechały, a WSA w Gliwicach nie poddał ocenie. Być może – gdyby rzetelnie przeprowadzono postępowanie wyjaśniające – postępowanie w sprawie przywrócenia terminu podlegałoby umorzeniu. Biorąc jednocześnie pod uwagę, że analizowany problem dotyczy już (choć zdecydowanie przedwcześnie) wszczętego postępowania w sprawie przywrócenia terminu warto przypomnieć, że dla skutecznego skorzystania przez zainteresowanego z omawianej instytucji prawnej istotne jest, aby kumulatywnie wystąpiły następujące przesłanki: 1) zainteresowany wystąpi z wnioskiem o przywrócenie terminu, 2) wniosek ten zostanie wniesiony w ciągu 7 dni od ustania przyczyny uchybienia terminowi, 3) jednocześnie z wniesieniem wniosku zostanie dopełniona czynność, dla której określony był termin, 4) zainteresowany uprawdopodobni, że uchybienie terminowi nastąpiło bez jej winy. (zob. *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz do art. 58, 2020*, red. M. Wierzbowski, A. Wiktorowska).

W orzecznictwie i literaturze prawniczej przyjmuje się, iż kluczowa jest ocena przesłanki „braku winy w uchybieniu terminu”. Brak ten powinien być zawsze oceniany z

uwzględnieniem wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, biorąc pod uwagę obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o własne interesy. Bez wątpienia, przywrócenie terminu może mieć miejsce jedynie wtedy, gdy do uchybienia terminu doszło na skutek przeszkody, której strona nie mogła usunąć, nawet przy użyciu największego w danych warunkach wysiłku, a jednocześnie, w sposób przekonujący stosując odpowiednią argumentację uprawdopodobni brak swojej winy (por.: postanowienie NSA z dnia 16 września 2011 r., sygn. akt II OZ 882/11; postanowienie NSA z dnia 26 października 2009 r., sygn. akt I OZ 996/09; postanowienie NSA z dnia 23 października 2009 r., sygn. akt I OZ 989/09; postanowienie NSA z dnia 23 lipca 2007 r., sygn. akt I OZ 738/09 – publ. CBOSA). Co przy tym zasadnicze, obowiązkiem osoby, która ubiega się o przywrócenie terminu jest jedynie uprawdopodobnienie, tj. uwiarygodnienie, a nie udowodnienie, istnienia okoliczności uzasadniających przywrócenie terminu. Okoliczności te powinny pojawić się przed upływem terminu – ich wystąpienie po upływie terminu nie stanowi podstawy do przywrócenia terminu (por. postanowienie NSA z 16 maja 2001 r., I SA/Lu 761/00, LEX nr 54004). To, czy te okoliczności istnieją winien ocenić – prowadząc stosowne postępowanie wyjaśniające – organ właściwy do przywrócenia terminu. Należy podkreślić, że choć to na stronie spoczywa ciężar uprawdopodobnienia istnienia okoliczności, które spowodowały niemożność dokonania czynności w przewidzianym terminie, to użycie w art. 58 Kpa wyrażenie „uprawdopodobnienie” nie zwalnia w żaden sposób organu administracji publicznej z obowiązku podjęcia działań, których celem będzie dokładne wyjaśnienie okoliczności sprawy. Sądy administracyjne podkreślają, że przepis ten nie zwalnia organu administracji publicznej z konieczności podjęcia wszelkich działań, których efektem będzie potwierdzenie przez osobę wnioskującą wiarygodności okoliczności, na które powołała się, podając przyczynę niedopełnienia w terminie określonych czynności procesowych (zob. wyr. NSA, II OSK 902/19, NSA, II OSK 484/20, podobnie WSA w Łodzi z 28.1.2009 r., III SA/Łd 627/08 – publ. CBOSA, zob. też *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, pod red. R. Hausera, M. Wierzbowskiego, C.H. Beck, Warszawa 2014, s. 271). Takie działania (wyjaśniające) nie tylko nie zostały przez organy podjęte, ale też umknęło to WSA w Gliwicach. Nie wyjaśniono ani tego czy w ogóle do uchybienia doszło, ani tego dlaczego – i czy z winy Skarżącego – do uchybienia mogło dojść.

7. Instytucja przywrócenia terminu – jak wskazuje się w doktrynie – „realizuje uregulowaną w przepisie art. 8 § 1 zasadę budowy zaufania jednostki do organu” (red. W. Chróścielewski, Z. Kmiecik, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2019, art. 58).

Organy administracji winny bowiem prowadzić postępowanie w taki sposób, aby budzić zaufania uczestników postępowania, co – w powiązaniu z zasadą określoną w art. 9 Kpa (zasada informowania zgodnie z którą organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego oraz czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek) – wymaga choćby minimalnego zaangażowania organu w rzetelną informację skierowaną do strony, celem ochrony jej interesu procesowego. Podobnie pouczają sądy administracyjne. Jak (przykładowo) stwierdza Naczelny Sąd Administracyjny, przywrócenie terminu jest instytucją o charakterze proceduralnym mającą na celu ochronę jednostki przed negatywnymi skutkami uchybienia terminowi dla podjęcia czynności proceduralnej przez stronę lub uczestników postępowania, zaś podstawowym celem tej instytucji jest ochrona jednostki przed negatywnymi skutkami uchybienia terminowi proceduralnemu dla podjęcia czynności przez uczestników postępowania (wyr. NSA z 27.2.1998 r., I SA/Łd 1155/96, Legalis).

W niniejszym postępowaniu zarówno organy, jak i WSA w Gliwicach nie zauważyły celu instytucji przywrócenia terminu, natomiast podejmują polemikę ze Skarżącym w sposób jakby były stroną sporu. Skoro Skarżący przedstawia dowody na okoliczność, że odwołanie zostało złożone w terminie, to niewątpliwą rolą organu jest podjęcie postępowania dowodowego celem sprawdzenia, czy tak było w istocie!

8. Warto również zwrócić uwagę, że w sprawie doszło do nieuprawnionego przyjęcia, iż strona postępowania, żądająca przywrócenia terminu, nie zrealizowała dyspozycji określonej w art. 58 § 2 Kpa. Orzekający w sprawie organ administracji (a za nim WSA w Gliwicach) przyjęły, iż dołączona do wniosku „kopia” odwołania nie spełnia wymogu „dopełnienia czynności, dla której określony był termin”. Rozstrzygającym w sprawie „umknęło” jednak, iż co prawda art. 58 § 2 Kpa wymaga jednoczesnego złożenia wniosku o przywrócenie terminu oraz dokonania określonej czynności procesowej, jednakże w orzecznictwie sądów administracyjnych wymóg ten jest traktowany w dość elastyczny sposób. Dla przykładu, w tezie drugiej wyroku NSA z 27 sierpnia 1999 r. (IV SA 1758/97, LEX nr 47876) stwierdzono, że brak równoczesnego złożenia prośby o przywrócenie terminu i odwołania nie uzasadnia nierozpoznanie prośby o przywrócenie terminu, zwłaszcza w sytuacji, gdy w dacie złożenia prośby o przywrócenie terminu odwołanie zostało już złożone (tak też twierdzi się w

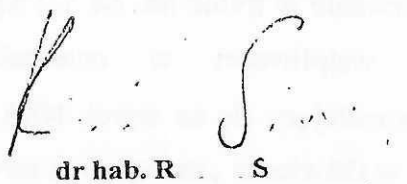
doktrynie, np. (P. Przybysz. Art. 58. W: *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany*, System Informacji Prawnej LEX, 2021).

W przedmiotowej sprawie nie tylko nie zwrócono uwagi na fakt, że odwołanie zostało już wcześniej (jeszcze przed złożeniem wniosku o przywrócenie terminu) złożone, ale nawet – skoro organ uznał, iż załączenie kopii odwołania nie spełnia wymogu dopełnienia czynności, dla której określony był termin – nie wezwano strony do uzupełnienia wniosku o oryginał odwołania. Należy natomiast podkreślić, że jeżeli strona, składając wniosek o przywrócenie terminu, nie dokonała równocześnie czynności procesowej dla której chce przywrócenia terminu, to obowiązkiem organu administracji jest jej wezwanie w trybie art. 64 § 2 Kpa do dokonania tej czynności. Powyższe nie budzi wątpliwości w orzecznictwie sądowoadministracyjnym. Przykładowo, jak wskazuje (powołujący się na wyrok NSA z 16 marca 2017 r., II OSK 1822/15, LEX nr 2299890) WSA w Gliwicach „zachowanie zarówno terminu wniesienia prośby, jak i jednocześnie dopełnienie spóźnionej czynności mają charakter formalny, co uzasadnia obowiązek wezwania wnioskodawcy do usunięcia – w trybie przepisu art. 64 § 2 – braku wniosku o przywrócenie terminu polegającego na niepodaniu daty, w jakiej ustała przyczyna uchybienia terminowi”. (zob. wyr. WSA w Gliwicach, III SA/Gl 10/20 – publ. CBOSA). W przedmiotowej sprawie organ nie zrealizował powyższego obowiązku.

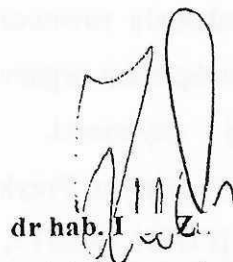
9. W kontekście znaczenia – dla ustalenia, czy Skarżący złożył terminowo odwołanie – środka dowodowego jakim są zeznania świadków i oświadczenia pracowników organu administracji, nieco dziwi fakt unikania organu choćby próby zweryfikowania twierdzeń strony na podstawie zeznań pracowników odpowiedzialnych za odbiór korespondencji oraz za rozmowy telefoniczne z zainteresowanym. Odmowa przeprowadzenia zgłoszonych przez Skarżącego dowodów na potwierdzenie okoliczności weryfikujących rzetelność działania pracowników OUG w Warszawie może wskazywać wyłącznie na próbę uchylenia się od odpowiedzialności przez organy obu instancji za wadliwość działania i powinno być oceniane wręcz w kontekście nadużycia prawa, o którym mowa w art. 231 k.k. W szczególności warto zwrócić uwagę, że zgodnie z § 3 tego przepisu, nawet jeśli sprawca czynu określonego w § 1 działa nieumyślnie i wyrządza istotną szkodę podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. W niniejszej sprawie mamy zaś do czynienia z zagrożeniem zaistnienia dużej szkody, a nawet upadłości przedsiębiorcy.

Powyższe naruszenia wskazują jednak na istotną wadliwość dokonanej kontroli sądowej, bowiem w istocie nie zastosowano tu prawa obowiązującego w zakresie oceny legalności

działań organów obu instancji. Sąd pierwszej instancji pominął kluczowe zasady ogólne postępowania administracyjnego oraz wynikające z nich obowiązki co do sposobu działań organów administracyjnych. Tym samym Skarżący został w istocie pozbawiony prawa do rzetelnego i sprawiedliwego procesu sądowego w kontekście art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U.1993.61.284) zarówno w tej sprawie, jak w i sprawie skutecznie wniesionego odwołania od decyzji nakładającej obowiązek poniesienia opłaty podwyższonej w wysokości 7 496 256,00 zł.

dr hab. R. S.
profesor Politechniki Warszawskiej
adwokat

dr hab. I. Z.
profesor Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie
adwokat

MATERIAŁY ŹRÓDŁOWE PODDANE ANALIZIE

1. Ustawa z dn. 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. 2020, poz. 256, ze zm. – dalej jako K.p.a.)
2. W. Chróścielewski, Z. Kmiecik, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2019
3. R. Hauser, M. Wierzbowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, C.H. Beck, Warszawa 2014, s. 271
4. P. Przybysz, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany*, LEX/el. 2021
5. M. Wierzbowski, A. Wiktorowska, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz do art. 58, 2020*, (Lex-el)
6. A. Wróbel, M. Jaśkowska. *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*. Warszawa 2016, str. 689
7. wyr. NSA z 27.2.1998 r., I SA/Łd 1155/96, Legalis
8. wyr. NSA, I OSK 1696/19, publ. CBOSA
9. wyr. WSA w Poznaniu, I SA/Po 1286/14, publ. CBOSA
10. wyr. WSA w Kielcach, II SA/Ke 800/14, publ. CBOSA
11. wyr. WSA we Wrocławiu, I SA/Wr 748/17, publ. CBOSA
12. wyr. WSA w Poznaniu, II SA/Po 289/19
13. wyr. SN z 23.11.1994 r., III ARN 55/94, OSNAPJUS 1995/7, poz. 33
14. wyr. SN z dnia 5 października 1994 r., III ARN 46/94, OSNIAPJUS
15. wyr. WSA we Wrocławiu, II SA/Wr 89/19, publ. CBOSA
16. wyr. NSA, I OSK 1256/11, publ. CBOSA
17. wyr. NSA, II GSK 594/09, publ. CBOSA

18. post. SN, I UK 23/11, niepubl.
19. wyr. NSA, II GSK, 1956/13 – publ. CBOSA
20. wyr. NSA, I OSK 620/06, publ. CBOSA
21. wyr. NSA, II GSK 594/09, publ. CBOSA
22. post. NSA, II OSK 587/14, publ. CBOSA
23. post. NSA, I GZ 1/13, publ. CBOSA
24. post. SN, III RN 115/02, niepubl.
25. post. NSA, II OZ 882/11, publ. CBOSA
26. post. NSA, I OZ 996/09, publ. CBOSA
27. post. NSA, I OZ 989/09, publ. CBOSA
28. post. NSA, I OZ 738/09, publ. CBOSA
29. post. NSA, I SA/Lu 761/00, LEX nr 54004
30. wyr. NSA, II OSK 902/19, publ. CBOSA
31. wyr. NSA, II OSK 484/20, publ. CBOSA
32. wyr. WSA w Łodzi, III SA/Łd 627/08, publ. CBOSA,
33. wyr. NSA, I SA/Łd 1155/96, Legalis
34. wyr. NSA, IV SA 1758/97, LEX nr 47876
35. wyr. NSA, II OSK 1822/15, LEX nr 2299890
36. wyr. WSA w Gliwicach, III SA/GI 10/20, publ. CBOSA
37. wyr. NSA, II OSK 2355/14, publ. CBOSA
38. wyr. NSA, I OSK 135/10, publ. CBOSA
39. wyr. NSA, I OSK 1814/10, publ. CBOSA
40. wyr. NSA, II OSK 1847/14, publ. CBOSA,
41. post. NSA, II FSK 2624/19, publ. CBOSA
42. wyr. NSA, II GSK 873/10, publ. CBOSA
43. wyr. NSA, I GSK 1970/19, publ. CBOSA
44. pismo z dn. 11.03.2019 r. K... G do WUG w Katowicach
45. notatka służbowa WUG z dn. 26 lutego 2019 r., dot. Decyzji Dyrektora WUG, znakL WAR.543.68.2017.AC
46. pismo z dn. 11.03.2019 do Prezesa WUG w Katowicach – wniosek o przywrócenie terminu (z załącznikami: odwołanie z dn. 4.12.2018, kopie pism wyjaśniających z dn. 12.02.2019 i 20.02.2019 r., wyciąg z e-monitoringu Poczty Polskiej, wyciąg z książki nadawczej)
47. decyzja Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego w sprawie wygaśnięcia koncesji z dn. 1.03.2011 r., znak: OŚ-GW.7422.2.6.2011
48. decyzja Starosty Powiatowego w Ostródzie z dn. 24.05.2011 r., znak: RI.Ś.6122.14.2011 zobowiązująca do rekultywacji gruntu

Warszawa, dnia 06.08.2020 r.

Naczelnny Sąd Administracyjny
ul. Gabriela Piotra Boduena 3/5, 00-011 Warszawa
za pośrednictwem:
Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach
ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2, 44-100 Gliwice

Sygn. akt: III SA/GI 784/19
Wpis od skargi: 100,00 zł

Skarżący:

J. K

ul.

zastępowany przez pełnomocnika:

adwokat I G

Kancelaria Adwokacka

ul. Poznańska 7 lok. 1, 00-680 Warszawa

Organ:

Prezes Wyższego Urzędu Górniczego w
Katowicach

ul. Poniatowskiego 31, 40-055 Katowice

SKARGA KASACYJNA

od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach
z dnia 11.05.2020 r., sygn. akt: III SA/GI 784/19

(doręzonego pełnomocnikowi Skarżącego wraz z uzasadnieniem w dniu 07.07.2020 r.)

Działając w imieniu Skarżącego, na podstawie udzielonego mi pełnomocnictwa, którego odpis przedkładałam w załączeniu,
na podstawie art. 173 § 1 ustawy z dnia 30.08.2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz.U. z 2018 r. poz. 1302) (dalej: p.p.s.a.), wnoszę skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 11.05.2020 r., sygn. akt: III SA/GI 784/19, oddalającego skargę J. K na postanowienie Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego w Katowicach z dnia 27.06.2019 r., znak sprawy: PR.543.85.2018, utrzymujące w mocy postanowienie Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 15.05.2019 r., znak: PR.543.85.2018, w przedmiocie odmowy przywrócenia Skarżącemu terminu do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC, ldz. 35249/11/2018/AC, zaskarżając ten wyrok w całości.

Zaskarżonemu, ww. wyrokowi Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach zarzucam:

na podstawie art. 174 pkt 2 p.p.s.a. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 53 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 54 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 134 p.p.s.a. poprzez nierozpoznanie skargi (jej zarzutów) wniesionej przez drugiego pełnomocnika Skarżącego adwokat I G . (pismo z dnia 31.07.2019 r., karta akt nr 55 i następne), podczas gdy, do właściwego organu i w przepisany terminie wpłynęły dwa pisma procesowe sporządzone oddzielnie przez dwóch pełnomocników Strony, należy traktować je jako stanowiące jeden środek odwoławczy wniesiony przez Stronę, w konsekwencji, w rozpoznawanej sprawie zasadnym było uznanie, że skarga wniesiona przez Skarżącego składa się z dwóch pism procesowych, sporządzonych w jego imieniu oddzielnie przez dwóch pełnomocników;
2. art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25.07.2002 r. *Prawo o ustroju sądów administracyjnych* (Dz.U. z 2019 r. poz. 2167) (dalej: p.u.s.a.) oraz art. 3 § 1 p.p.s.a. poprzez nienależyte wykonanie obowiązku kontroli w zw. z art. 141 § 4 p.p.s.a. w zw. z art. 134 § 1 p.p.s.a. poprzez wadliwe uzasadnienie zaskarżonego wyroku, nieodpowiadające wymogom art. 141 § 4 p.p.s.a., polegające na całkowitym braku rozpoznania i dokonania oceny prawnej podniesionych przez Skarżącego w piśmie z dnia 31.07.2019 r. (zakwalifikowanym przez ww. Sąd jako uzupełnienie skargi Zarządzeniem tego Sądu z dnia 20.09.2019 r. – pkt IV – karta nr 1 akt sprawy) zarzutów naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:
 - 1) polegające na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu przez Organ II instancji art. 64 ustawy z dnia 14.06.1960 r. *kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096) (dalej: k.p.a.) oraz niezastosowaniu przez Organ II instancji art. 134 k.p.a. w zw. z art. 9 k.p.a., skutkujące:
 - a) nieprawidłowym powołaniem się przez Organ II instancji w wezwaniu z dnia 27.12.2018 r. skierowanym do Skarżącego do uzupełnienia braków formalnych odwołania na dyspozycję normy art. 64 k.p.a. co do pozostawienia odwołania Skarżącego bez rozpoznania, zamiast wskazania normy art. 134 k.p.a.,
 - b) pozostawieniem bez rozpoznania wniesionego przez Skarżącego odwołania, zamiast stwierdzenia jego niedopuszczalności,
 - c) bezskutecznym wezwaniem Skarżącego pismem z dnia 27.12.2018 r. przez Organ II instancji do uzupełnienia braków formalnych odwołania,
 - 2) art. 57 § 5 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 129 § 2 k.p.a., poprzez bezzasadne uznanie, iż Skarżący uchybił terminowi do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC, Idz. 35249/11/2018/AC, podczas gdy termin ten został dochowany,

- albowiem Skarżący pismem z dnia 04.12.2018 r. wniósł odwołanie od tej decyzji zachowując jednocześnie ustawowy czternastodniowy termin, a następnie w dniu 17.12.2018 r., tj. jeszcze przed datą formalnego wezwania go przez Organ II instancji – skierował do Organu I instancji (OUG w Warszawie) przesyłką poleconą opatrzoną nr 00459007731860659709, własnoręcznie podpisane odwołanie,
- 3) art. 58 § 1 i 2 k.p.a. poprzez bezzasadne uznanie, iż Skarżący nie uprawdopodobnił, że uchybienie terminu do wniesienia odwołania nastąpiło bez jego winy, podczas gdy:
- uprawdopodobnienie jest środkiem zastępczym dowodu (nie daje pewności, a jedynie wiarygodność twierdzenia określonych faktów),
 - Skarżący w treści wniosku oraz pism kierowanych do Prezesa WUG w Katowicach w toku postępowania, zawarł szczegółowe wyjaśnienia w tym przedmiocie, w szczególności uprawdopodobnił, że:
 - w dniu 17.12.2018 r. wysłał listem poleconym podpisane własnoręcznie odwołanie z dnia 04.12.2018 r.,
 - przesyłce zawierającej podpisane odwołanie został nadany nr (00)459007731860659709,
 - ww. przesyłka wpłynęła do OUG w Warszawie w dniu 21.12.2018 r.,
 - pozostawał w uzasadnionym przekonaniu, że brak formalny odwołania został przez niego skutecznie usunięty, jeszcze przed terminem wezwania przez Organ,
 - po powzięciu informacji, iż Dyrektor OUG w Warszawie stoi na stanowisku, że ww. przesyłka nie zawierała dokumentu odwołania wraz z własnoręcznym podpisem, złożył stosowne wyjaśnienia w siedzibie Organu oraz złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu ze świadków na tę okoliczność (wniosek został przez Organ oddalony),
- 4) art. 7 k.p.a., art. 75 k.p.a., art. 77 k.p.a., art. 78 k.p.a., art. 80 k.p.a., art. 86 k.p.a. oraz art. 136 k.p.a., poprzez:
- A. bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych Skarżącego o przesłuchanie świadków – właściwych pracowników Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie (zajmujących się odbieraniem korespondencji przychodzącej i nadawaniu jej biegu – wyznaczonych przez Dyrektora tego Urzędu) oraz pracowników Skarżącego (M T , K G , S L) zawnioskowanych na okoliczność ustalenia, że korespondencja nadana w liście poleconym skierowanym do Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie w dniu 17.12.2018 r. zawierała między innymi własnoręcznie podpisane przez Skarżącego odwołanie od ww. decyzji Dyrektora OUG w Warszawie, podczas gdy, ta kwestia

była kluczowa dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej, a jej dokładne wyjaśnienie niezbędne (gdyby kwestia uzupełnienia odwołania została dogłębnie rozstrzygnięta, postępowanie w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu byłoby bezprzedmiotowe),

B. niepodjęcie przez Organ II instancji wszystkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, a w konsekwencji realizacji zasady dążenia do prawdy obiektywnej oraz zgromadzenie i rozpatrzenie całokształtu materiału dowodowego w sposób niewyczerpujący oraz dokonanie jego arbitralnej oceny sprzecznej z zasadą swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez oddalenie wniosków dowodowych Skarżącego i bezkrytyczne uznanie wyjaśnień złożonych przez Dyrektora OUG w Warszawie za wystarczające, nie dając jednocześnie wiary złożonym w toku postępowania przez Skarżącego wyjaśnieniom,

- 5) zarzutu naruszenia art. 40 k.p.a., 42 k.p.a., art. 43 k.p.a. w zw. z art. 44 § 1 i 4 k.p.a. poprzez bezpodstawne uznanie, iż doręczenie przesyłki Organu II instancji z dnia 27.12.2018 r. zawierające wezwanie Skarżącego do uzupełnienia braków formalnych odwołania było skuteczne i rozpoczął się bieg terminu do jego wykonania, podczas gdy przesyłkę poleconą zawierającą ww. wezwanie, zamiast do rąk Skarżącego, ewentualnie do rąk jedynej osoby do tego uprawnionej – M T (która została do tego upoważniona na mocy udzielonego jej pełnomocnictwa), ewentualnie w trybie doręczenia zastępczego, doręczono osobie do tego nieuprawnionej, tj. szeregowemu pracownikowi Zakładu Panu J J , który to w dacie 03.01.2019 r. pełnił jedynie funkcję nadzoru nad Zakładem (wobec przerwy świątecznej, w związku z profilem działalności zakładu Skarżącego – działalność sezonowa) i nigdy nie posiadał ani nie posiada pełnomocnictwa udzielonego mu przez Skarżącego do odbioru korespondencji,
- 6) zarzutu naruszenia art. 64 § 2 k.p.a. poprzez niedokonanie przez Organ wezwania Skarżącego do uzupełnienia braku formalnego wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora OUG w Warszawie z dnia 02.11.2018 r. poprzez złożenie przez Skarżącego oryginału odwołania, nie zaś kserokopii tejże decyzji, podczas gdy:
- a) niedopełnienie przez stronę składającą wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania obowiązku złożenia oryginału odwołania od decyzji (a jedynie, jak twierdzi Organ – kopii tego odwołania) stanowi brak formalny tego wniosku, którego uzupełnienie powinien zarządzić Organ w trybie art. 64 § 2 k.p.a.; Organ nie był uprawniony do przejścia do rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu przed wezwaniem Skarżącego do dokonania

- czynności procesowej, której – jak twierdzi Organ w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia – w istocie nie dokonał;
- b) powoływanie się przez Organ na brak dołączenia oryginału odwołania do wniosku o przywrócenie terminu do jego wniesienia, bez wcześniejszego wezwania strony do dołączenia odwołania, nie mogło stanowić podstawy do odmowy przywrócenia terminu,
- 7) zarzutu naruszenia art. 124 k.p.a. oraz 107 § 1 pkt 2 i 3 k.p.a. w zw. z art. 126 k.p.a. poprzez niedokonanie w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia przez Organ II instancji – w ogóle – uzasadnienia stanowiska, iż „strona nie uprawdopodobniła, że uchybienie terminu nastąpiło bez jej winy oraz strona nie wniosła przedmiotowego wniosku w wymaganym terminie 7 dni od ustania przyczyny uchybienia”, w sytuacji gdy sporządzenie uzasadnienia jest nie tylko wymogiem formalnym, ale ma także istotne znaczenie merytoryczne. Przedstawienie toku rozumowania organu administracyjnego, który poprzedza wydanie postanowienia, pełni funkcję perswazyjną, wyłuszczając powody podjętego rozstrzygnięcia, tak aby strona mogła się przekonać o jego słuszności, ale także wpływa na kontrolę merytoryczną aktu w postępowaniu sądowo-administracyjnym,
- 8) zarzutu naruszenia art. 60 k.p.a. oraz art. 135 k.p.a. poprzez nierozpoznanie wniosku Skarżącego o wstrzymanie wykonania decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC, ldz. 35249/11/2018/AC, podczas gdy o wstrzymaniu lub odmowie wstrzymania decyzji Organ winien rozstrzygnąć w formie postanowienia,
- oraz nieustosunkowanie się przez ww. Sąd w uzasadnieniu wyroku do tych zarzutów;
3. art. 3 § 1 w zw. z art. 3 § 2 pkt 2 w zw. z art. 134 § 1 p.p.s.a., obligujących Sąd do zbadania, czy przy wydaniu zaskarżonej decyzji nie doszło do naruszenia przepisów postępowania, w ramach sądowej kontroli działalności administracji publicznej, obowiązku zbadania rzetelności działania organów administracyjnych, oraz art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. i art. 134 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 64 k.p.a. i art. 134 k.p.a. w zw. z art. 9 k.p.a. poprzez - pomimo ciążącego na ww. Sądzie obowiązku - niewyjście poza zarzuty skargi oraz powołaną podstawę prawną i niezauważenie naruszeń prawa, które Sąd zobowiązany był uwzględnić z urzędu (rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 64 k.p.a. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie oraz art. 134 k.p.a. w zw. z art. 9 k.p.a. poprzez ich niezastosowanie) a w konsekwencji bezzasadne oddalenie skargi i nieuchylenie postanowienia Organu II instancji, podczas gdy:
- a) Organ administracji publicznej – Prezes Wyższego Urzędu Górniczego (dalej: PWUG) nieprawidłowo powołał w wezwaniu z dnia 27.12.2018

- r. skierowanym do Skarżącego do uzupełnienia braków formalnych odwołania dyspozycję normy art. 64 k.p.a. co do pozostawienia odwołania Skarżącego bez rozpoznania w razie nieuzupełnienia jego braków, zamiast wskazania normy art. 134 k.p.a., albowiem zgodnie z zasadą *lex derogat legi generali* art. 64 k.p.a. w postępowaniu odwoławczym nie ma zastosowania,
- b) PWUG nieprawidłowo zastosował art. 64 k.p.a. i pozostawił odwołanie Skarżącego bez rozpoznania, jednocześnie zawiadamiając o tym fakcie Skarżącego pismem z dnia 29.01.2019 r. błędnie pouczając Skarżącego, iż na zawiadomienie nie przysługuje żaden środek odwoławczy,
- c) PWUG nie zastosował art. 134 k.p.a. i nie wydał postanowienia o stwierdzeniu niedopuszczalności odwołania, na które przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego,
- d) wezwanie Skarżącego przez PWUG pismem z dnia 27.12.2019 r. do uzupełnienia braków odwołania w oparciu o błędną podstawę prawną i błędne pouczenie Skarżącego o skutkach niewykonania takiego wezwania skutkować winno bezskutecznością takiego wezwania;
4. art. 1 § 1 i 2 p.p.s.a. w zw. z art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 134 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 151 p.p.s.a. w zw. z art. 7, 8, 9 art. 77 § 1 k.p.a. oraz 80, 75 k.p.a. oraz art. 107 § 3 k.p.a. polegające na oddaleniu zamiast uwzględnieniu skargi, a w konsekwencji nieuchyleniu postanowienia Organu II instancji, podczas gdy, nie zebrano i nie rozważono pełnego materiału dowodowego w niniejszej sprawie w sposób wyczerpujący i zupełny co skutkowało niedokładnym wyjaśnieniem stanu faktycznego sprawy, jak również bezpodstawnie oddalono wnioski dowodowe Skarżącego na okoliczność przesłania podpisanego odwołania Strony za listem poleconym (nie wyjaśniono w stopniu dostatecznym okoliczności dotyczącej zaginięcia podpisanego przez Skarżącego odwołania wysłanego wraz z inną dokumentacją do Organu I instancji przesyłką poleconą nr 00459007731860659709 w dniu 17.12.2019 r.),
oraz
5. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. poprzez nieuchylenie zaskarżonego postanowienia pomimo ewidentnego naruszenia zasad postępowania określonych w art. 7, 8, 10, 75, 77, 80, art. 107 § 3 k.p.a. oraz art. 58 § 1 i 2 k.p.a., co spowodowało niewyjaśnienie sprawy w stopniu pozwalającym na jej rozstrzygnięcie, a w konsekwencji nieprawidłowe ustalenie stanu faktycznego sprawy, z pominięciem mającej istotny wpływ na wynik sprawy okoliczności, że:
- Skarżący wysłał podpisane odwołanie do Organu I instancji w dniu 17.12.2019 r. w przesyłce wraz z inną dokumentacją za nr 00459007731860659709;
 - doręczenie przesyłki PWUG z dnia 27.12.2018 r., stanowiącej wezwanie do uzupełnienia braków odwołania, które nastąpiło w dniu 03.01.20219 r. było skuteczne, podczas gdy było nieskuteczne,

albowiem nastąpiło do rąk osoby nieuprawnionej (pracownika fizycznego zakładu, J. J.), który w tym dniu pełnił dyżur podczas świątecznej przerwy w zakładzie pracy Skarżącego trwającej 24.12.2018 r. – 06.01.2019 r.). Jedyne osoby uprawnione do odbioru korespondencji są Skarżący i jego córka M. T. na podstawie pełnomocnictwa udzielonego w formie aktu notarialnego Rep. A 1421/2014 pełnomocnictwa z dnia 19.03.2014 r. (§ 1 litera d tego aktu),

- przesyłka zawierająca wezwanie została odnaleziona po terminie do wykonania wezwania, jednak Skarżący pozostawał w przekonaniu, że nie musi na nie odpowiadać, albowiem w dniu 17.12.2018 r. przesłał podpisane odwołanie do Organu I instancji;

6. art. 145 §1 pkt 1 lit. c p.p.s.a poprzez nieuchylenie zaskarżonego postanowienia pomimo naruszenia art. 57 § 5 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 129 § 2 k.p.a. polegające na nieprawidłowym uznaniu, iż Skarżący uchybił terminowi do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC, ldz. 35249/11/2018/AC, podczas gdy termin ten został dochowany, albowiem Skarżący pismem z dnia 04.12.2018 r. wniósł odwołanie od tej decyzji zachowując jednocześnie ustawowy czternastodniowy termin, a następnie w dniu 17.12.2018 r., tj. jeszcze przed datą formalnego wezwania go przez Organ Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego – skierował do Organu – Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie przesyłką poleconą opatrzoną nr 00459007731860659709, własnoręcznie podpisane odwołanie;
oraz
7. art. 145 §1 pkt 1 lit. c p.p.s.a, poprzez nieuchylenie zaskarżonego postanowienia pomimo naruszenia art. 58 § 1 i 2 k.p.a. poprzez uznanie, iż Skarżący zrealizował jedynie wymóg wniesienia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, natomiast pozostałych wymogów wynikających z art. 58 k.p.a. nie dopełnił, w szczególności nie uprawdopodobnił, że uchybienie terminu do wniesienia odwołania nastąpiło bez jego winy, podczas gdy:
- uprawdopodobnienie jest środkiem zastępczym dowodu (nie daje pewności, a jedynie wiarygodność twierdzenia określonych faktów),
 - Skarżący w treści wniosku oraz pism kierowanych do Prezesa WUG w Katowicach w toku postępowania, zawarł szczegółowe wyjaśnienia w tym przedmiocie, w szczególności uprawdopodobnił, że:
 - a) w dniu 17.12.2018 r. wysłał listem poleconym podpisane własnoręcznie odwołanie z dnia 04.12.2018 r.,
 - b) przesyłce zawierającej podpisane odwołanie został nadany nr (00)459007731860659709,
 - c) ww. przesyłka wpłynęła do OUG w Warszawie w dniu 21.12.2018 r.,

- d) pozostawał w uzasadnionym przekonaniu, że brak formalny odwołania został przez niego skutecznie usunięty, jeszcze przed terminem wezwania przez Organ,
- e) po powzięciu informacji, iż Dyrektor OUG w Warszawie stoi na stanowisku, że ww. przesyłka nie zawierała dokumentu odwołania wraz z własnoręcznym podpisem, złożył stosowne wyjaśnienia w siedzibie Organu oraz złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu ze świadków na tę okoliczność (wniosek został przez Organ oddalony),

oraz art. 63 k.p.a. w zw. z art. 64 § 2 k.p.a. poprzez zaniechanie przez Organ II instancji zbadania, czy wniosek Skarżącego o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania spełnia przewidziane prawem wymogi formalne, a w sytuacji stwierdzenia, że wniosek nie zawiera podpisanego przez Skarżącego odwołania (tylko jego kopię), zaniechanie wezwania Skarżącego do uzupełnienia braków formalnych wniosku poprzez przesłanie odwołania prawidłowo podpisanego przez Skarżącego;

8. art. 3 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 119 § 3 p.p.s.a. w zw. z art. 120 p.p.s.a. w zw. z art. 45 *Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej* z dnia 02.04.1997 r. (Dz.U. nr 78, poz. 483 ze zm.) poprzez rozpoznanie sprawy w trybie uproszczonym zamiast na rozprawie, podczas gdy rozpoznanie niniejszej sprawy w trybie uproszczonym, wobec okoliczności sprawy, w tym konsekwencji prawnych dla Skarżącego wynikających z uprawomocnienia się decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 (obowiązek zapłaty kwoty 7 496 256,00 zł) skutkowało pozbawieniem Skarżącego prawa do sądu, a więc jawnego rozpoznania sprawy, które zapewnia wszechstronne przeprowadzenie kontroli zgodności z prawem zaskarżonego działania.

Mając powyższe na uwadze:

- I. na podstawie art. 176 p.p.s.a. w zw. z art. 185 § 1 p.p.s.a., wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gliwicach,
- II. na podstawie art. 61 § 3 p.p.s.a. w zw. z art. 193 p.p.s.a., wnoszę o wstrzymanie wykonania w całości zaskarżonego postanowienia oraz poprzedzającego go postanowienia Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 15.05.2019 r., znak: PR.543.85.2018, ldz. 14937/05/2019/GB, oraz decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC, ldz. 35249/11/2018/AC;
- III. na podstawie art. 176 § 2 p.p.s.a., wnoszę o rozpoznanie niniejszej skargi na rozprawie;
- IV. na podstawie art. 203 p.p.s.a., wnoszę o zasądzenie od Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego w Katowicach na rzecz Skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadnienie:

I. Stan faktyczny sprawy:

Decyzją nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r. wydaną przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie (dalej: Dyrektor OUG), znak: WAR.543.68.2017.AC, ldz. 35249/11/2018/AC, Skarżącemu – J. K., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą TRANS-ŻWIR J. K., ul. ..., ustalona została opłata podwyższona za wydobycie w latach 2014-2017 bez wymaganej prawem koncesji, kopaliny – piasku, w ilości 312.344 ton, z terenu działki ewidencyjnej nr 199/1, położonej w miejscowości Mielno, gmina Grunwald, powiat ostródzki, województwo warmińsko-mazurskie, w wysokości 7.496.256 zł (*stędem milionów czterysta dziewięćdziesiąt sześć tysięcy dwieście pięćdziesiąt sześć złotych*). W decyzji wskazano sposób uiszczenia ustalonej opłaty w ten sposób, że należność w wysokości 60% naliczonej opłaty (4.497.754 zł) winna zostać wniesiona na rachunek Gminy Grunwald, natomiast należność w wysokości 40% ustalonej opłaty (2.998.502 zł) winna zostać wniesiona na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie.

Dowód:

- 1) decyzja nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r. wydana przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie, znak: WAR.543.68.2017.AC, ldz. 35249/11/2018/AC, w aktach sprawy.

Pismem z dnia 04.12.2018 r. Skarżący wniósł odwołanie od ww. decyzji.

Dowód:

- 2) odwołanie Skarżącego z dnia 04.12.2018 r., w aktach sprawy.

Następnie, w trakcie przygotowywania uzupełnienia odwołania (dokonując analizy dokumentacji), po uprzednim telefonicznym ustaleniu z pracownikiem Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie, iż wniesione odwołanie dotknięte jest brakiem formalnym w postaci nieopatrzenia go własnoręcznym podpisem oraz ustaleniu z tym pracownikiem sposobu uzupełnienia tego braku, Skarżący niezwłocznie – nie czekając na wezwanie Organu II instancji, już w dniu 17.12.2019 r. wydrukował jeszcze raz treść odwołania, podpisał je własnoręcznie, a następnie włożył do koperty, w której znajdowały się inne dokumenty kierowane do OUG w Warszawie i wysłał rzeczony odwołanie listem poleconym. Przesyłce nadany został nr (00)459007731860659709. Przesyłka wpłynęła do OUG w Warszawie w dniu 21.12.2018 r.

Dowody:

- 3) potwierdzenie nadania przesyłki poleconej zawierającej między innymi odwołanie od decyzji Dyrektora OUG w Warszawie nr (00)459007731860659709, w aktach sprawy,
- 4) wydruk ze strony: <https://emonitoring.poczta-polska.pl/#>, link do strony: <https://emonitoring.poczta-polska.pl/?numer=00459007731860659709>, w aktach sprawy.

Skarżący pozostawał w uzasadnionym przekonaniu, iż braki wniesionego odwołania zostały przez niego uzupełnione w terminie.

Następnie, z uwagi na okres świąteczny, w Zakładzie należącym do Skarżącego, którego profilową działalnością jest przede wszystkim produkcja betonu oraz kruszyw do różnych zastosowań, zatrudniającego około 100 osób, trwała przerwa w pracy, tj. od dnia 24.12.2018 r. do dnia 06.01.2019 r. W tym czasie, dyżur w Zakładzie pełnili poszczególni, fizyczni jego pracownicy.

W dniu 03.01.2019 r., dyżur pełnił pracownik betoniarni Zakładu – J

J

Dowód:

5) oświadczenie J K ... z dnia 24.07.2019 r., w aktach sprawy.

W tym też dniu, listonosz podjął próbę doręczenia przesyłki adresowanej do rąk J K , zawierającej skierowane przez Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego do Skarżącego wezwanie z dnia 27.12.2019 r. do uzupełnienia braków formalnych wniesionego odwołania od ww. decyzji Dyrektora OUG.

Ww. Pracownik fizyczny Zakładu, odebrał przesyłkę i nie informując o tym fakcie niezwłocznie przełożonych, w tym Skarżącego, odłożył tę przesyłkę „gdzieś” w biurze.

Pismem opatrzonym datą 17.01.2019 r., nadanym w Urzędzie Pocztownym w dniu 21.01.2019 r., Skarżący złożył uzupełnienie wniesionego odwołania z dnia 04.12.2018 r.

Dowód:

6) pismo Skarżącego z dnia 17.01.2019 r., nadane w Urzędzie Pocztownym w dniu 21.01.2019 r., w aktach sprawy.

W dniu 05.02.2019 r., Skarżącemu zostało doręczone zawiadomienie Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 29.01.2019 r. o pozostawieniu jego odwołania bez rozpoznania z pouczeniem, że na wskazane zawiadomienie nie przysługuje żaden środek odwoławczy.

Dowód:

7) zawiadomienie Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 29.01.2019 r., w aktach sprawy.

Skarżący – działający bez profesjonalnego pełnomocnika – nie zgadzając się jednocześnie z treścią ww. rozstrzygnięcia, pouczone przez Organ o braku możliwości wniesienia środka zaskarżenia, pismem z dnia 12.02.2019 r. złożył wyjaśnienia w przedmiocie uprzedniego skierowania do Organu I instancji w dniu 17.12.2018 r. odwołania z własnoręcznym podpisem, załączając jednocześnie potwierdzenie nadania wskazanej przesyłki pocztowej.

Dowód:

8) pismo Skarżącego z dnia 17.12.2018 r. wraz z załącznikami, w aktach sprawy.

Pismem z dnia 14.02.2019 r. Prezes WUG w Katowicach, skierował do Dyrektora OUG w Warszawie wniosek o udzielenie informacji, czy Urząd otrzymał przesyłkę

adresowaną do niego przez Skarżącego, nadaną w Urzędzie Poczтовым w dniu 17.12.2018 r.

Dowód:

- 9) pismo Prezesa WUG w Katowicach do Dyrektora OUG w Warszawie z dnia 14.02.2019 r., w aktach sprawy.

W odpowiedzi na powyższe, Dyrektor OUG w Warszawie wskazał, że przesyłka adresowana do Urzędu przez Skarżącego z dnia 17.12.2018 r. dotyczyła w istocie „zgłoszenia zakończonych robót budowlanych w Zakładzie Górniczym „Jabłonowo P”, a nie dotyczyła odwołania Skarżącego z dnia 04.12.2018 r.

Dowód:

- 10) pismo Dyrektora OUG w Warszawie do Prezesa WUG w Katowicach z dnia 19.02.2019 r., w aktach sprawy.

Po powzięciu ww. informacji, Skarżący poczynił szereg czynności celem wyjaśnienia zaistniałej sytuacji, cały czas stojąc na stanowisku, że uzupełnił brak formalny odwołania już w dniu 17.12.2018 r.

Pismem z dnia 11.03.2019 r., Skarżący wniósł do Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego w Katowicach wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora OUG w Warszawie z dnia 02.11.2018 r. W treści wniosku Skarżący uprawdopodobnił, że uchybienie – jak to zostało przyznane przez Organ – terminu do wniesienia ww. odwołania było przez niego niezawinione, albowiem pozostawał w uzasadnionym przekonaniu, że uzupełnił jego brak kierując do OUG w Warszawie, już w dniu 17.12.2018 r., a więc przed datą doręczenia mu wezwania przez Prezesa WUG do uzupełnienia braków odwołania. Na tę okoliczność przedstawił szereg dowodów, w tym ze świadków.

Dowód:

- 11) pismo Skarżącego z dnia 11.03.2019 r. – wniosek o przywrócenie terminu wraz z załącznikami, w aktach sprawy.

Pismem z dnia 11.04.2019 r., pełnomocnik Skarżącego, w odpowiedzi na wezwanie Organu z dnia 25.03.2019 r., wyjaśnił, że wniosek o przywrócenie terminu został złożony jedynie z bardzo daleko posuniętej ostrożności i konieczne jest przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, w tym przesłuchanie świadków i strony na okoliczność uzupełnienia przez Skarżącego braków odwołania w terminie. Dodatkowo, w treści wniosku postawiony został wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji Dyrektora OUG w Warszawie z dnia 02.11.2018 r.

Dowód:

- 12) pismo pełnomocnika Skarżącego z dnia 11.04.2019 r., w aktach sprawy.

Postanowieniem z dnia 15.05.2019 r. Prezes WUG w Katowicach, znak: PR.543.85.2018, ldz. 14937/05/2019/GB, odmówił przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC, ldz. 35249/11/2018/AC.

Dowód:

13) postanowienie Prezesa WUG w Katowicach, znak: PR.543.85.2018, ldz. 14937/05/2019/GB z dnia 15.05.2019 r., w aktach sprawy.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, na skutek wniosku pełnomocnika Skarżącego z dnia 27.05.2019 r., postanowieniem z dnia 27.06.2019 r., Prezes WUG w Katowicach, znak: PR.543.85.2018, ldz. 21220/06/2019/JS, utrzymał w mocy ww. postanowienie.

Dowody:

- 14) wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 27.05.2019 r., w aktach sprawy,
- 15) postanowienie Prezesa WUG w Katowicach, znak: PR.543.85.2018, ldz. 21220/06/2019/JS z dnia 27.06.2019 r., w aktach sprawy.

Pismem opatrzonym datą 10.07.2019 r., które wpłynęło do Organu II instancji w dniu 15.07.2019 r. pełnomocnik Skarżącego – adw. T B wniósł skargę od ww. decyzji. Następnie, pismem z dnia 31.07.2019 r., które wpłynęło do Organu II instancji w dniu 06.08.2019 r. pełnomocnik Skarżącego – adw. I G , wniosła skargę od ww. decyzji.

Ww. skargi zostały wniesione w ustawowym terminie.

Dowody:

- 16) skarga z dnia 10.07.2019 r., w aktach sprawy, karta akt nr 2 i następne,
- 17) skarga z dnia 31.07.2019 r., w aktach sprawy, karta akt nr 55 i następne.

W dniu 11.05.2020 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach (dalej: WSA, zamiennie: Sąd), po rozpatrzeniu sprawy w trybie uproszczonym, wydał wyrok w sprawie sygn. akt: III SA/GI 784/19, którym oddalił skargę Skarżącego.

W uzasadnieniu wyroku, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach oparł się w pełni na ustaleniach faktycznych poczynionych przez Organy obu instancji, nie dostrzegając jednocześnie licznych naruszeń przepisów postępowania przez te Organy w toku przeprowadzonych postępowań (o czym dalej w treści uzasadnienia zarzutów skargi).

WSA wskazał, iż Skarżący nie dopełnił wymogów wynikających z art. 58 § 1 i 2 k.p.a., (zrealizował jedynie wymóg wniesienia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, natomiast nie przedłożył wraz z wnioskiem odwołania, tylko jego kopię i nie uprawdopodobnił również, że uchybienie terminu nastąpiło bez jego winy). Przede wszystkim jednak WSA „nie dał wiary” twierdzeniom Skarżącego jakoby w dniu 17.12.2018 r. do Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie wysłał w przesyłce pocztowej „pismo z dnia 04.12.2018 r. z podpisem strony J. K. ”. W uzasadnieniu powyższego Sąd wskazał, że po pierwsze, rzeczonego odwołania nie ma w aktach sprawy, natomiast jest korespondencja, która nie dotyczy decyzji nr 208/2018. Po drugie, gdyby Strona przesłała egzemplarz odwołania w dacie 17.12.2018 r., to zareagowałyby na wezwanie do uzupełnienia przez nią niepodpisanego odwołania pismem z dnia 27.12.2018 r. (doręczonym Skarżącemu w dniu 03.01.2019 r.). Brak reakcji Skarżącego na to wezwanie Sąd poczytuje jako zachowanie zupełnie nieracjonalne.

Skarżący kasacyjnie stoi na stanowisku, iż Sąd, wydając zaskarżany wyrok, spowodował naruszenie przepisów o postępowaniu sądowym w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, w rozumieniu art. 174 pkt 2 p.p.s.a.

II. Uzasadnienie zarzutów skargi kasacyjnej:

Oдноśnie zarzutu pkt 1 i 2:

Zdaniem autora skargi kasacyjnej, WSA naruszył art. 53 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 54 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 134 p.p.s.a., albowiem nie rozpoznał w ogóle zarzutów skargi wniesionej w ustawowym terminie przez drugiego pełnomocnika Skarżącego adwokat I G (pismo z dnia 31.07.2019 r., karta akt nr 55 i następne).

W sprawie bezspornym jest, iż w aktach sprawy znajdują się dwie skargi wniesione przez dwóch pełnomocników Skarżącego od postanowienia Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 27.06.2019 r. Skargi te zostały wniesione w ustawowym terminie. Przy czym, na uwagę zasługuje okoliczność, iż Sąd zakwalifikował skargę drugiego pełnomocnika z dnia 31.07.2019 r., jako uzupełnienie skargi, czego dowodem jest zarządzenie Sądu z dnia 20.09.2019 r., pkt IV (karta akt nr 1). Jednak skarga ta (jej zarzuty) w ogóle nie zostały przez Sąd rozpoznane, albowiem Sąd w żadnym miejscu uzasadnienia zaskarżonego wyroku się do nich nie odniósł (w ogóle nie znalazły się w uzasadnieniu wyroku), w konsekwencji Sąd nie dokonał ich oceny prawnej.

Tym samym, zdaniem Skarżącego kasacyjnie, Sąd naruszył również art. 1 § 1 i 2 p.u.s.a. oraz art. 3 § 1 p.p.s.a. poprzez nienależyte wykonanie obowiązku kontroli w zw. z art. 141 § 4 p.p.s.a. w zw. z art. 134 § 1 p.p.s.a. poprzez wadliwe uzasadnienie zaskarżonego wyroku, nieodpowiadające wymogom art. 141 § 4 p.p.s.a.

Zdaniem Skarżącego kasacyjnie, gdy do właściwego organu i w przepisany terminie wpłynęły dwa pisma procesowe sporządzone oddzielnie przez dwóch pełnomocników Strony, należy traktować je jako stanowiące jeden środek odwoławczy wniesiony przez Stronę, a w konsekwencji, w rozpoznawanej sprawie zasadnym było uznanie, że skarga wniesiona przez Skarżącego składa się z dwóch pism procesowych, sporządzonych w jego imieniu oddzielnie przez dwóch pełnomocników i łączne ich rozpoznanie, czego WSA w Gliwicach bezsprzecznie nie dokonał naruszając jednocześnie wskazane przepisy postępowania, a uchybienie to miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Oдноśnie zarzutu pkt 3:

Zdaniem Skarżącego kasacyjnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach naruszył przepis art. 3 § 1 w zw. z art. 3 § 2 pkt 2 w zw. z art. 134 § 1 p.p.s.a., albowiem nie wywiązał się z ciążącego na Nim, w ramach sądowej kontroli działalności administracji publicznej, obowiązku zbadania rzetelności działania organów administracyjnych. W okolicznościach sprawy niniejszej, Sąd bowiem zupełnie pominął fakt rażącego naruszenia przez Organ administracji przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 64 k.p.a. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i art. 134 k.p.a. w zw. z art. 9 k.p.a., poprzez ich niezastosowanie. W konsekwencji Sąd naruszył przepisy postępowania określone w art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a.

Przepis art. 134 § 1 p.p.s.a. statuuje o braku związania sądu administracyjnego zarzutami i wnioskami skargi (oraz powołaną podstawą prawną), oznacza m.in. dokonanie oceny zaskarżonej decyzji z punktu widzenia jej zgodności z prawem, niezależnie od sformułowanych w skardze twierdzeń i zarzutów. Ta ocena musi być dokonywana w granicach danej sprawy, określonych w kwestionowanym w skardze rozstrzygnięciu (tak np. wyrok NSA z dnia 27.07.2004 r., OSK 628/04). Przy czym, Sąd jest uprawniony uwzględnić z urzędu inne zarzuty i orzec odmiennie od wniosków skargi (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 06.05.2004 r., I SA 2027/02). Niezwiązanie granicami skargi oznacza, że sąd pierwszej instancji ma obowiązek, dokonać oceny zgodności z prawem zaskarżonego aktu administracyjnego, nawet gdy dany zarzut nie został podniesiony w skardze (tak m.in. wyrok NSA z dnia 10.08.2011 r., II OSK 1086/11; wyrok NSA z dnia 06.09.2011 r., I OSK 1487/10; wyrok NSA z dnia 22.09.2011 r., II OSK 1390/10 oraz wyrok NSA z dnia 23.02.2012 r., II GSK 12/11). Sąd nie jest jednocześnie związany sposobem sformułowania skargi, użytymi argumentami, a także podniesionymi wnioskami, zarzutami i żądaniami.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Skarżącego kasacyjnie, Sąd bezwzględnie nie dostrzegł naruszenia przepisów postępowania dokonanych w toku postępowania przez Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego, tj. art. 64 k.p.a. oraz 134 k.p.a. w zw. z art. 9 k.p.a.

Należy zauważyć, iż PWUG nieprawidłowo powołał w wezwaniu z dnia 27.12.2018 r. skierowanym do Skarżącego do uzupełnienia braków formalnych odwołania dyspozycją normy art. 64 k.p.a., co do pozostawienia odwołania Skarżącego bez rozpoznania w razie nieuzupełnienia jego braków, zamiast wskazania normy art. 134 k.p.a., albowiem zgodnie z zasadą *lex derogat legi generali* art. 64 k.p.a. w postępowaniu odwoławczym nie ma zastosowania (tak: Wyrok NSA z dnia 13.10.2017 r., II OSK 2450/16). W konsekwencji, również nieprawidłowo, PWUG skierował do Skarżącego pismem z dnia 29.01.2019 r. zawiadomienie o pozostawieniu jego odwołania bez rozpoznania, zamiast – wobec zaistnienia przesłanek do stwierdzenia niedopuszczalności odwołania – wydania przez PWUG postanowienia na podstawie art. 134 k.p.a. (tak m.in. wyrok NSA z 15.10.2010 r., sygn. I OSK 135/10, wyrok WSA w Krakowie z dnia 10.04.2019 r., II SA/Kr 114/19).

Zgodnie z art. 134 k.p.a., przed przystąpieniem do rozpoznania sprawy, Organ II instancji ustala czy odwołanie jest dopuszczalne oraz czy zostało wniesione w terminie. W razie niedopuszczalności odwołania bądź uchybienia terminu do wniesienia odwołania, stwierdza się to w drodze postanowienia, które jest ostateczne (nie przysługuje na nie zażalenie), ale które strona może zaskarżyć do sądu administracyjnego.

Mając powyższe na uwadze, dokonane przez PWUG wezwanie Skarżącego pismem z dnia 27.12.2018 r. do uzupełnienia braków formalnych odwołania zostało dokonane nieprawidłowo, co w konsekwencji czyni je bezskutecznym, albowiem dokonane zostało wbrew treści ww. regulacji.

Już tylko z tych względów skarga Skarżącego winna zostać uwzględniona.

Oдноśnie uzasadnienia zarzutu pkt 4 i 5:

Zdaniem Skarżącego kasacyjnie WSA orzekając w niniejszej sprawie naruszył art. 1 § 1 i 2 p.p.s.a. w zw. z art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 134 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 151 p.p.s.a. w zw. z art. 7, 8, 9 art. 77 § 1 k.p.a. oraz art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 58 § 1 i 2 k.p.a. poprzez:

- bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych Skarżącego na okoliczność przesłania podpisanego odwołania Strony za listem poleconym (co w okolicznościach sprawy miało kluczowe znaczenie),
- niedostateczne (w sposób wyczerpujący i zupełny) zebranie materiału dowodowego w sprawie,
- niewyjaśnienie sprawy w stopniu pozwalającym na jej rozstrzygnięcie, a w konsekwencji nieprawidłowe ustalenie stanu faktycznego sprawy, z pominięciem mających istotny wpływ na wynik sprawy okoliczności, w tym pdw., że Skarżący wysłał podpisanego odwołanie do Organu I instancji w dniu 17.12.2019 r. w przesyłce wraz z inną dokumentacją za nr 00459007731860659709,

a w konsekwencji, bezpodstawne oddalenie zamiast uwzględnienie skargi, a w konsekwencji nieuchylenie zaskarżonego postanowienia Organu II instancji.

Skarżący kasacyjnie stoi na stanowisku, iż Sąd oparł się w pełni na ustaleniach faktycznych poczynionych przez Organy obu instancji, jednak materiał ten został zebrany przez Organy w sposób niepełny i wybiórczy (PWUG, naruszając przepisy 7, 8, 9, 10, 75, 77 § 1, 80 k.p.a. oraz art. 107 § 3 k.p.a. bezpodstawnie oddalił wnioski dowodowe Skarżącego wskazane na okoliczność przesłania podpisanego odwołania Strony za listem poleconym nr 00459007731860659709 w dniu 17.12.2019 r. argumentując, iż zostały złożone tylko celem przedłużenia postępowania). W konsekwencji, stan faktyczny sprawy nie został wyjaśniony i ustalony prawidłowo. Co więcej, wobec nierozpoznania skargi wniesionej przez drugiego pełnomocnika pismem z dnia 31.07.2019 r., WSA dokonując ustalenia stanu faktycznego nie wzięły w ogóle pod rozwagę nowych okoliczności wskazanych w tym piśmie.

Po pierwsze, nie wyjaśniono w stopniu dostatecznym okoliczności dotyczącej zaginięcia podpisanego przez Skarżącego odwołania wysłanego wraz z inną dokumentacją do Organu I instancji. Okoliczność ta ma dla sprawy niniejszej kluczowe znaczenie, albowiem Skarżący dochował terminu przewidzianego prawem do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora OUG wniesionego pismem z dnia 04.12.2018 r. Na dowód powyższego przedłożył do akt sprawy potwierdzenie nadania rzeczony przesyłki. Skarżący, od daty 17.12.2019 r., tj. od dnia kiedy uzupełnił braki odwołania, pozostawał w uzasadnionym przekonaniu, że braki odwołania zostały przez niego uzupełnione i jego odwołanie zostanie rozpoznane.

Po drugie, doręczenie przesyłki PWUG instancji z dnia 27.12.2019 r. zawierające wezwanie Skarżącego do uzupełnienia braków formalnych odwołania było nieskuteczne (niezależnie od nieprawidłowego zastosowania treści art. 64 k.p.a. zamiast art. 134 k.p.a. w zw. z art. 9 k.p.a.), albowiem jedyną osobą, oprócz Skarżącego, uprawnioną do odbioru korespondencji w miejscu prowadzenia przez Niego działalności (... , ul. ...) podczas Jego nieobecności, na podstawie udzielonego w formie

aktu notarialnego Rep. A 1421/2014 pełnomocnictwa z dnia 19.03.2014 r. (§ 1 litera d tego aktu) była wyłącznie córka Skarżącego – Pani

Dowód:

18) pełnomocnictwo z dnia 19.03.2014 r., akt notarialny Rep. A 1421/2014, w aktach sprawy, przy skardze z dnia 31.07.2019 r., karta akt 55 i następne.

Przy czym, doręczenie przesyłki zawierającej ww. wezwanie do uzupełnienia braków przypadło na okres przerwy świątecznej w Zakładzie Skarżącego. Przerwa w pracy Zakładu (z uwagi na charakter działalności tego przedsiębiorstwa zatrudniającego około 100 osób) trwała od Wigilii Bożego Narodzenia (24.12.2018 r.) do Święta Trzech Króli (06.01.2019 r.). W dniu 03.01.2019 r. nadzór nad zakładem sprawował pracownik fizyczny Zakładu Pan J. J. (osoba bezsprzecznie nieupoważniona do odbioru korespondencji poleconej kierowanej do Skarżącego) jednakowoż listonosz, zamiast awizować przesyłkę pozostawiając jednocześnie potwierdzenie, doręczył przesyłkę temu pracownikowi. Pracownik nie poinformował niezwłocznie o tym fakcie Skarżącego, w konsekwencji przesyłka została odnaleziona po terminie do wykonania wezwania, przy czym, Skarżący pozostawał w uzasadnionym przekonaniu (o czym mowa powyżej), że nie musi odpowiadać na wezwanie, albowiem już wcześniej (17.12.2018 r.) przesłał podpisane odwołanie do OUG w Warszawie.

Mając powyższe na uwadze, WSA rozstrzygając w granicach sprawy administracyjnej w oparciu o art. 134 § 1 p.p.s.a. nie powinien być ograniczać się do zaakceptowania niepełnych ustaleń faktycznych poczynionych na etapie postępowania administracyjnego, tylko identyfikując zaistniałe uchybienie, uchylić zaskarżone postanowienie PWUG na podstawie art. 145 §1 pkt 1 lit. c p.p.s.a.

Oдноśnie uzasadnienia zarzutu w pkt 6 i 7:

Zdaniem Skarżącego kasacyjnie WSA naruszył również przepisy postępowania, tj. art. 145 §1 pkt 1 lit. c p.p.s.a w zw. z art. 57 § 5 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 129 § 2 k.p.a. polegające na nieprawidłowym uznaniu, iż Skarżący uchybił terminowi do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC, ldz. 35249/11/2018/AC, podczas gdy termin ten został dochowany, albowiem Skarżący pismem z dnia 04.12.2018 r. wniósł odwołanie od tej decyzji zachowując jednocześnie ustawowy czternastodniowy termin, a następnie w dniu 17.12.2018 r., tj. jeszcze przed datą wezwania go przez Organ PWUG – skierował do Organu – OUG w Warszawie przesyłką poleconą opatrzoną nr 00459007731860659709, własnoręcznie podpisane odwołanie.

Dalej, Skarżący kasacyjnie zarzuca Sądowi również naruszenie art. 145 §1 pkt 1 lit. c p.p.s.a w zw. z art. 58 § 1 i 2 k.p.a. poprzez uznanie, iż Skarżący zrealizował jedynie wymóg wniesienia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, natomiast pozostałych wymogów wynikających z art. 58 k.p.a. nie dopełnił, w szczególności nie uprawdopodobnił, że uchybienie terminu do wniesienia odwołania nastąpiło bez jego winy.

Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC, ldz. 35249/11/2018/AC, w wysokości 40% ustalonej opłaty podwyższonej za wydobywanie kopalin bez koncesji, tj. 2.998.502 zł na rzecz Wierzyciela – Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie (kwota wraz z odsetkami obliczona na dzień 10.10.2019 r. wynosi łącznie 3.380.449,42 zł). Tytuł wykonawczy został w dniu 10.10.2019 r. skierowany do egzekucji administracyjnej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Giżycku (nr systemowy sprawy Organu Egzekucyjnego 4117696). Jednocześnie ze skierowaniem ww. tytułu do egzekucji, Organ egzekucyjny dokonał zajęć rachunków bankowych i wkładu oszczędnościowego Skarżącego.

Dowody:

- 19) tytuł wykonawczy Nr NF/DKO/233/2019 z dnia 10.03.2019 r.
- 20) zawiadomienie o zajęciu wierzytelności z rachunku bankowego i wkładu oszczędnościowego z dnia 10.10.2019 r. w Mazurskim Banku Spółdzielczym w Giżycku oraz w Banku Santander Bank Polska S.A.

Na skutek wniesienia przez Skarżącego zarzutów w sprawie prowadzenia egzekucji administracyjnej, w dniu 28.10.2019 r., Organ egzekucyjny wydał postanowienie w sprawie zawieszenia postępowania egzekucyjnego w sprawie nr 2807-SEE.711.67.2019.3. Jednocześnie Organ wskazał, iż dokonane czynności pozostają w mocy oraz zezwolił na wypłatę z rachunków każdorazowo, co miesiąc środków do kwoty 2 000 000,00 zł. Jednocześnie, na skutek przeprowadzonego postępowania egzekucyjnego na rzecz Wierzyciela – Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie, od Skarżącego wyegzekwowano łącznie kwotę w wysokości 1 983 903,11 zł (w tym 1 207 048,55 zł oraz 139 403,81 EURO).

Dowody:

- 21) postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w Giżycku z dnia 28.10.2019 r., nr 2807-SEE.711.67.2019.3 wraz z zawiadomieniem o wstrzymaniu zajęcia i wyrażeniu zgody na wypłatę z rachunku bankowego do kwoty 2 000 000,00 zł;
- 22) pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w Giżycku z dnia 28.10.2019 r. nr 2807-SEE.711.442.2019.7,
- 23) potwierdzenia dokonania operacji na rachunkach bankowych Skarżącego z dnia 21.10.2019 r., 22.10.2019 r., 24.10.2019 r.

Jednocześnie, również ze strony drugiego Wierzyciela – Gminy Grunwald, nadal istnieje realne ryzyko wszczęcia i prowadzenia egzekucji administracyjnej, albowiem pismem z dnia 17.09.2019 r. Wierzyciel wezwał Skarżącego do zapłaty kwoty 4 497 754,00 zł wynikającej z decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC, ldz. 35249/11/2018/AC (60% ustalonej opłaty podwyższonej).

Dowód:

- 24) wezwanie do zapłaty z dnia 17.09.2019 r.

Mając powyższe na uwadze, Skarżący kasacyjnie podnosi, iż *de facto* już poniósł niepowetowaną szkodę (wyegzekwowanie prawie 2 000 000,00 zł na rzecz jednego z Wierzycieli), ale – w sytuacji wydania przez WSA wyroku oddalającego skargę – obecnie istnieje bardzo realne ryzyko podjęcia dalszych, zdecydowanych działań przez

Wierzycieli, tj. odwieszenia egzekucji i egzekwowania przez Wierzyciela Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie jeszcze przeszło 1 000 000,00 zł, jak również wszczęcia i prowadzenia egzekucji przez drugiego Wierzyciela – Gminę Grunwald i wyegzekwowania blisko 5 000 000,00 zł.

W konsekwencji działań Wierzycieli, z uwagi na wysokość egzekwowanej należności, jak i charakter działalności zarobkowej Skarżącego, istnieje ogromne ryzyko paraliżu prowadzonej przez Skarżącego działalności i niepowetowanej szkody w majątku Skarżącego kasacyjnie i majątku Jego firmy. Egzekucja kwot opłaty podwyższonej ustalanej decyzją Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., bezsprzecznie uczynią całkowicie niemożliwym prowadzenie działalności firmy, która działa na rynku od 15.03.1989 r., zatrudnia blisko 100 osób oraz licznych podwykonawców. Firma nie będzie mogła realizować umów na dostawy, nie będzie mogła kupić paliwa itd. Wszystko to doprowadzi do generowania ogromnych strat, a w konsekwencji może doprowadzić do zakończenia działalności firmy.

Skarżący wyjaśnia, iż prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą TRANS-ŻWIR w Głównym przedmiocie działalności firmy jest sprzedaż kruszywa oraz betonu. Przedsiębiorstwo działa na szeroko rozumianym rynku budowlanym, a tym samym pracuje, co do zasady, w sezonie wiosna-lato, pierwsze zarobione pieniądze otrzymuje w okolicy II/III kwartału, albowiem taka jest specyfika pracy w tego rodzaju branży. Jak już zostało podniesione, Skarżący zatrudnia blisko 100 pracowników, tym samym, w czasie kiedy jego przychody są znikome, musi mieć środki na zabezpieczenie płac dla pracowników, uiszczenie związanych z tym należności publiczno-prawnych (ZUS, podatki, itp.), musi przygotować potrzebny tabor samochodowy i inne maszyny i urządzenia potrzebne do pracy, nie mówiąc o konieczności wykonania innych bieżących napraw i przeglądów w zakładzie. To wszystko powoduje, iż Skarżący nie dysponuje tak ogromną kwotą wolnych środków, aby uiszczyć nałożoną decyzją OUG w Warszawie należność.

W załączeniu, Skarżący kasacyjnie przedkłada przykładowe umowy o kredyt oraz umowy leasingowe dotyczące tylko części Jego różnych zobowiązań.

Dowody:

- 25) Umowa o kredyt obrotowy nr 68316/12/K/Ob./19 z dnia 28.03.2019 r. – wysokość kredytu obrotowego to 2.480.000 zł,
- 26) Umowa o kredyt w rachunku bieżącym nr 68316/13/K/Rb/19 z dnia 29.03.2019 r. – wysokość kredytu na rachunku bieżącym to 1.000.000 zł,
- 27) Rachunek zysków i strat dla przedsiębiorstwa Zobowiązane go za rok 2018,
- 28) Umowa leasingu nr 61294 wraz z harmonogramem spłat,
- 29) Umowa leasingu nr 69154 wraz z harmonogramem spłat,
- 30) Umowa leasingu nr 70064 wraz z harmonogramem spłat,
- 31) Umowa leasingu nr 54737 wraz z harmonogramem spłat,
- 32) Umowa leasingu nr 54876 wraz z harmonogramem spłat,
- 33) Umowa leasingu nr 55774 wraz z harmonogramem spłat,
- 34) Umowa leasingu nr 55775 wraz z harmonogramem spłat,
- 35) Umowa leasingu nr 55776 wraz z harmonogramem spłat,
- 36) Umowa leasingu operacyjnego nr 24766 z dnia 20.01.2016 r.,
- 37) Umowa leasingu operacyjnego nr 24767 z dnia 20.01.2016 r.,
- 38) Umowa leasingu operacyjnego nr 24768 z dnia 20.01.2016 r.,

- 39) Umowa leasingu operacyjnego nr 24769 z dnia 20.01.2016 r.,
- 40) Umowa leasingu operacyjnego nr 24770 z dnia 20.01.2016 r.,
- 41) Umowa leasingu operacyjnego nr 24771 z dnia 20.01.2016 r.,
- 42) Umowa leasingu operacyjnego nr 24772 z dnia 20.01.2016 r.,
- 43) Umowa leasingu operacyjnego nr 24773 z dnia 20.01.2016 r.,
- 44) Umowa leasingu nr 47700,
- 45) Umowa leasingu nr 51775,
- 46) Umowa leasingu nr 54274,
- 47) Umowa leasingu nr 62115 wraz z harmonogramem spłat,
- 48) Zmiana nr 2 do umowy o kredyt w rachunku bieżącym z dnia 26.02.2019 r.

Na koniec, Skarżący kasacyjnie wyjaśnia, iż działa w jednym z najbiedniejszych regionów w Polsce, zatrudnia blisko 100 osób, dając ludziom pracę, co więcej dzięki jego działalności w tym regionie pracuje kilka innych podmiotów gospodarczych. Przez lata Skarżący kasacyjnie płacił bardzo wysokie podatki, liczne, w milionach złotych rocznie. Bez wątpienia, prowadzona egzekucja administracyjna kwoty prawie 8 000 000,00 zł może doprowadzić do upadku działalności Skarżącego.

Mając powyższe na uwadze, wnoszę jak w *petitum*.

W załączeniu:

1. odpis pełnomocnictwa wraz z potwierdzeniem uiszczenia opłaty skarbowej;
2. potwierdzenie uiszczenia opłaty stałej od skargi kasacyjnej;
3. tytuł wykonawczy Nr NF/DKO/233/2019 z dnia 10.03.2019 r.;
4. zawiadomienie o zajęciu wierzytelności z rachunku bankowego i wkładu oszczędnościowego z dnia 10.10.2019 r. w Mazurskim Banku Spółdzielczym w Giżycku oraz w Banku Snatander Bank Polska S.A.;
5. postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w Giżycku z dnia 28.10.2019 r., nr 2807-SEE.711.67.2019.3 wraz z zawiadomieniem o wstrzymaniu zajęcia i wyrażeniu zgody na wypłaty z rachunku bankowego do kwoty 2 000 000,00 zł;
6. pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w Giżycku z dnia 28.10.2019 r. nr 2807-SEE.711.442.2019.7;
7. potwierdzenia dokonania operacji na rachunkach bankowych Skarżącego z dnia 21.10.2019 r., 22.10.2019 r., 24.10.2019 r.;
8. wezwanie do zapłaty z dnia 17.09.2019 r.;
9. Umowa o kredyt obrotowy nr 68316/12/K/Ob./19 z dnia 28.03.2019 r. – wysokość kredytu obrotowego to 2.480.000 zł;
10. Umowa o kredyt w rachunku bieżącym nr 68316/13/K/Rb/19 z dnia 29.03.2019 r. – wysokość kredytu na rachunku bieżącym to 1.000.000 zł;
11. Rachunek zysków i strat dla przedsiębiorstwa Zobowiązanego za rok 2018;
12. Umowa leasingu nr 61294 wraz z harmonogramem spłat;
13. Umowa leasingu nr 69154 wraz z harmonogramem spłat;
14. Umowa leasingu nr 70064 wraz z harmonogramem spłat;
15. Umowa leasingu nr 54737 wraz z harmonogramem spłat;

16. Umowa leasingu nr 54876 wraz z harmonogramem spłat;
17. Umowa leasingu nr 55774 wraz z harmonogramem spłat;
18. Umowa leasingu nr 55775 wraz z harmonogramem spłat;
19. Umowa leasingu nr 55776 wraz z harmonogramem spłat;
20. Umowa leasingu operacyjnego nr 24766 z dnia 20.01.2016 r.;
21. Umowa leasingu operacyjnego nr 24767 z dnia 20.01.2016 r.;
22. Umowa leasingu operacyjnego nr 24768 z dnia 20.01.2016 r.;
23. Umowa leasingu operacyjnego nr 24769 z dnia 20.01.2016 r.;
24. Umowa leasingu operacyjnego nr 24770 z dnia 20.01.2016 r.;
25. Umowa leasingu operacyjnego nr 24771 z dnia 20.01.2016 r.;
26. Umowa leasingu operacyjnego nr 24772 z dnia 20.01.2016 r.;
27. Umowa leasingu operacyjnego nr 24773 z dnia 20.01.2016 r.;
28. Umowa leasingu nr 47700;
29. Umowa leasingu nr 51775;
30. Umowa leasingu nr 54274;
31. Umowa leasingu nr 62115 wraz z harmonogramem spłat;
32. Zmiana nr 2 do umowy o kredyt w rachunku bieżącym z dnia 26.02.2019 r.;
33. odpis skargi kasacyjnej z załącznikami.

Monika Gerwin
Monika Gerwin
adwokat

Warszawa, dnia 29.10.2021 r.

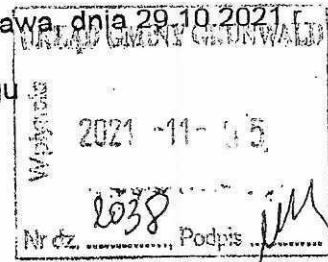
Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Elblągu

za pośrednictwem:

Wójta Gminy Grunwald

Gmina Grunwald

Gierzwałd 33, 14-107 Gierzwałd

Skarżący:

J K

, ul.

zastępowany przez pełnomocnika:

adwokat k. G

Kancelaria Adwokacka

ul. Bakaliowa 13, 04-222 Warszawa

Nr sprawy: Fn.3162.01.2021

ODWOŁANIE

Działając w imieniu Skarżącego, na podstawie udzielonego mi pełnomocnictwa, którego odpis przedkładałam w załączeniu, na podstawie art. 220 ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 r. – *Ordynacja podatkowa* (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540) (dalej: OrdPU), wnoszę odwołanie i zaskarżam w całości decyzję Wójta Gminy Grunwald z dnia 13.10.2021 r., nr sprawy: Fn.3162.01.2021, doręczoną Skarżącemu w dniu 15.10.2021 r., w przedmiocie określenia wysokości zobowiązania podatkowego z tytułu opłaty podwyższonej ustalonej w Decyzji OUG z dnia 02.11.2018 r. nr 208/2018, w kwocie 5 507 223,00 zł, na którą składa się opłata w wysokości 4 497 754,00 zł i odsetki na dzień 13.10.2021r. wynoszące 1 009 469,00 zł liczone od 23.12.2018 r.

Na podstawie art. 222 OrdPU, zaskarżonej decyzji zarzucam naruszenie następujących przepisów prawa:

- art. 21 § 3 OrdPU w zw. z art. 140, 141 i 142 ustawy z dnia 09.06.2011 r. *Prawo geologiczne i górnicze* (Dz.U. z 2021 r. poz. 1420) (dalej: PrGG) oraz art. 53 § 4 OrdPU w zw. z art. 140 § 6 PrGG oraz art. 207 § 1 i 210 OrdPU poprzez wydanie ww. decyzji i określenie wysokości zobowiązania podatkowego z tytułu opłaty podwyższonej ustalonej w decyzji OUG w kwocie 5 507 223,00 zł, na którą składa się opłata w wysokości 4 497 754,00 zł i odsetki na dzień 13.10.2021r. wynoszące 1 009 469,00 zł liczone od 23.12.2018 r., podczas gdy:
 - postępowanie w sprawie z wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania przez Zobowiązanego jeszcze się prawomocnie nie zakończyło (sprawę obecnie rozpatruje Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie),
 - obowiązek wynikający z treści decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC nie jest wymagalny, decyzja nie jest ostateczna.

Wnoszę o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości (art. 226 OrdPU), ewentualnie o uchylenie decyzji w całości i umorzenie postępowania w sprawie (art. 233 § 1 ust. 2 i 3 OrdPU).

Uzasadnienie:

Wierzyciel błędnie ustalił, że obowiązek określony w decyzji nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r. Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie (dalej: Dyrektor OUG), znak: WAR.543.68.2017.AC, Idz. 35249/11/2018/AC, jest wymagalny, albowiem Skarżący nie wniósł w terminie odwołania od decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie przez co decyzja stała się ostateczna z dniem 06.12.2018 r., a termin płatności opłaty podwyższonej upływał w dniu 23.12.2018 r.

Skarżący podnosi, że wniósł odwołanie od ww. decyzji w terminie prawem przewidzianym. Z uwagi na szereg okoliczności (które zostaną przedstawione szczegółowo poniżej) wniósł również wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania i tylko z bardzo daleko posuniętej ostrożności procesowej. Postępowanie w tym zakresie (z wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania) prowadzone jest obecnie przez Naczelnego Sąd Administracyjny w Warszawie, sygn. akt: II GSK 1031/20 w sprawie ze skargi Skarżącego od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 11.05.2020 r., sygn. akt: III SA/GI 784/19. Do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia tej sprawy, Wierzyciel nie jest uprawniony do wydania zaskarżonej decyzji. Należy zauważyć, iż w sytuacji uchylenia przez NSA w Warszawie zaskarżonego wyroku WSA w Gliwicach, sprawa ponownie będzie rozpoznawana i postanowienie Prezesa WUG w Katowicach z dnia 27.06.2019 r., znak: PR.543.85.2018, Idz. 21220/06/2019/JS, może zostać uchylone. W konsekwencji, w sytuacji wykonania zaskarżonej decyzji, w majątku Skarżącego powstanie realna szkoda, co z kolei (w sytuacji uchylenia ww. postanowienia Prezesa WUG oraz ww. decyzji OUG), rodzić będzie odpowiedzialność odszkodowawczą po stronie Wierzyciela, jednakowoż nie powetuje to skarżącemu straty firmy, którą prowadzi od 30 lat. Stąd, między innymi, decyzja Wierzyciela jest co najmniej przedwczesna.

Jednocześnie, Skarżący przedstawia poniżej stan faktyczny niniejszej sprawy, wskazując, iż wszystkie dowody na przywołane okoliczności znajdują się w aktach sprawy Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie (ul. Gabriela Piotra Boduena 3/5, 00-011 Warszawa), sygn. akt: II GSK 1031/20. I tak:

Decyzją nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r. wydaną przez Dyrektora OUG, znak: WAR.543.68.2017.AC, Idz. 35249/11/2018/AC, ustalona została opłata podwyższona za wydobycie w latach 2014-2017 bez wymaganej prawem koncesji, kopaliny – piasku, w ilości 312.344 ton, z terenu działki ewidencyjnej nr 199/1, położonej w miejscowości Mielno, gmina Grunwald, powiat ostródzki, województwo warmińsko-mazurskie, w wysokości 7.496.256 zł (siedem milionów czterysta dziewięćdziesiąt sześć tysięcy dwieście pięćdziesiąt sześć złotych). W decyzji wskazano sposób uiszczenia ustalonej opłaty w ten sposób, że należność w wysokości 60% naliczonej opłaty (4.497.754 zł) winna zostać wniesiona na rachunek Gminy Grunwald, natomiast należność w wysokości 40% ustalonej opłaty (2.998.502 zł) winna zostać wniesiona na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie.

Dowód:
– decyzja nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r. wydana przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie, znak: WAR.543.68.2017.AC, Idz. 35249/11/2018/AC, w aktach sprawy.

Pismem z dnia 04.12.2018 r. Skarżący wniósł odwołanie od ww. decyzji.

Dowód:
– odwołanie Skarżącego z dnia 04.12.2018 r., w aktach sprawy znak: WAR.543.68.2017.AC.

Następnie, w trakcie przygotowywania uzupełnienia odwołania (dokonując analizy dokumentacji), po uprzednim telefonicznym ustaleniu z pracownikiem Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie, iż wniesione odwołanie dotknięte jest brakiem formalnym w postaci

nieopatrzona go własnoręcznym podpisem oraz ustaleniu z tym pracownikiem sposobu uzupełnienia tego braku, J. K. niezwłocznie – nie czekając na wezwanie Organu II instancji, już w dniu 17.12.2019 r. wydrukował jeszcze raz treść odwołania, podpisał je własnoręcznie, a następnie włożył do koperty, w której znajdowały się inne dokumenty kierowane do OUG w Warszawie i wysłał rzeczony odwołanie listem poleconym. Przesyłce nadany został nr (00)459007731860659709. Przesyłka wpłynęła do OUG w Warszawie w dniu 21.12.2018 r.

Dowody:

- potwierdzenie nadania przesyłki poleconej zawierającej między innymi odwołanie od decyzji Dyrektora OUG w Warszawie nr (00)459007731860659709, w aktach sprawy,
- wydruk ze strony: <https://emonitoring.poczta-polska.pl/#>, link do strony: <https://emonitoring.poczta-polska.pl/?numer=00459007731860659709>, w aktach sprawy ww. w aktach sprawy znak: WAR.543.68.2017.AC.

Skarżący pozostawał w uzasadnionym przekonaniu, iż braki wniesionego odwołania zostały przez niego uzupełnione w terminie.

Następnie, z uwagi na okres świąteczny, w Zakładzie należącym do Skarżącego, którego profilową działalnością jest przede wszystkim produkcja betonu oraz kruszyw do różnych zastosowań, zatrudniającego około 100 osób, trwała przerwa w pracy, tj. od dnia 24.12.2018 r. do dnia 06.01.2019 r. W tym czasie, dyżur w Zakładzie pełnili poszczególni, fizyczni jego pracownicy.

W dniu 03.01.2019 r., dyżur pełnił pracownik betoniarni Zakładu. W tym też dniu, listonosz podjął próbę doręczenia przesyłki adresowanej do rąk J. K., zawierającej kierowane przez Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego do Skarżącego wezwanie z dnia 27.12.2019 r. do uzupełnienia braków formalnych wniesionego odwołania od ww. decyzji Dyrektora OUG.

Ww. Pracownik fizyczny Zakładu, odebrał przesyłkę i nie informując o tym fakcie niezwłocznie przełożonych, w tym Skarżącego, odłożył tę przesyłkę w biurze.

Pismem opatrzonym datą 17.01.2019 r., nadanym w Urzędzie Pocztowym w dniu 21.01.2019 r., J. K. złożył uzupełnienie wniesionego odwołania z dnia 04.12.2018 r.

Dowód:

- pismo Skarżącego z dnia 17.01.2019 r., nadane w Urzędzie Pocztowym w dniu 21.01.2019 r., w aktach sprawy znak: WAR.543.68.2017.AC.

W dniu 05.02.2019 r., Skarżącemu zostało doręczone zawiadomienie Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 29.01.2019 r. o pozostawieniu jego odwołania bez rozpoznania z pouczeniem, że na wskazane zawiadomienie nie przysługuje żaden środek odwoławczy.

Dowód:

- zawiadomienie Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 29.01.2019 r., w aktach sprawy znak: WAR.543.68.2017.AC.

Skarżący – działający bez profesjonalnego pełnomocnika – nie zgadzając się jednocześnie z treścią ww. rozstrzygnięcia, pouczony przez Organ o braku możliwości wniesienia środka zaskarżenia, pismem z dnia 12.02.2019 r. złożył wyjaśnienia w przedmiocie uprzedniego skierowania do Organu I instancji w dniu 17.12.2018 r. odwołania z własnoręcznym podpisem, załączając jednocześnie potwierdzenie nadania wskazanej przesyłki pocztowej.

Dowód:

- pismo Skarżącego z dnia 17.12.2018 r. wraz z załącznikami, w aktach sprawy znak: WAR.543.68.2017.AC.

Pismem z dnia 14.02.2019 r. Prezes WUG w Katowicach, skierował do Dyrektora OUG w Warszawie wniosek o udzielenie informacji, czy Urząd otrzymał przesyłkę adresowaną do niego przez Zobowiązanego, nadaną w Urzędzie Pocztowym w dniu 17.12.2018 r.

Dowód:

- pismo Prezesa WUG w Katowicach do Dyrektora OUG w Warszawie z dnia 14.02.2019 r., w aktach sprawy znak: WAR.543.68.2017.AC.

W odpowiedzi na powyższe, Dyrektor OUG w Warszawie wskazał, że przesyłka adresowana do Urzędu przez Skarżącego z dnia 17.12.2018 r. dotyczyła w istocie „zgłoszenia zakończonych robót budowlanych w Zakładzie Górniczym „Jabłonowo I”, a nie dotyczyła odwołania Zobowiązanego z dnia 04.12.2018 r.

Dowód:

- pismo Dyrektora OUG w Warszawie do Prezesa WUG w Katowicach z dnia 19.02.2019 r., w aktach sprawy znak: WAR.543.68.2017.AC.

Po powzięciu ww. informacji, Skarżący poczynił szereg czynności celem wyjaśnienia zaistniałej sytuacji, cały czas stojąc na stanowisku, że uzupełnił brak formalny odwołania już w dniu 17.12.2018 r.

Pismem z dnia 11.03.2019 r., J K wniósł do Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego w Katowicach wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora OUG w Warszawie z dnia 02.11.2018 r. W treści wniosku uprawdopodobnił, że uchybienie – jak to zostało przyznane przez Organ – terminu do wniesienia ww. odwołania było przez niego niezawinione, albowiem pozostawał w uzasadnionym przekonaniu, że uzupełnił jego brak kierując do OUG w Warszawie, już w dniu 17.12.2018 r., a więc przed datą doręczenia mu wezwania przez Prezesa WUG do uzupełnienia braków odwołania. Na tę okoliczność przedstawił szereg dowodów, w tym ze świadków.

Dowód:

- pismo Skarżącego z dnia 11.03.2019 r. – wniosek o przywrócenie terminu wraz z załącznikami, w aktach sprawy znak: WAR.543.68.2017.AC.

Pismem z dnia 11.04.2019 r., pełnomocnik Skarżącego, w odpowiedzi na wezwanie Organu z dnia 25.03.2019 r., wyjaśnił, że wniosek o przywrócenie terminu został złożony jedynie z bardzo daleko posuniętej ostrożności i konieczne jest przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, w tym przesłuchanie świadków i strony na okoliczność uzupełnienia przez Zobowiązanego braków odwołania w terminie. Dodatkowo, w treści wniosku postawiony został wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji Dyrektora OUG w Warszawie z dnia 02.11.2018 r.

Dowód:

- pismo pełnomocnika Skarżącego z dnia 11.04.2019 r., w aktach sprawy znak: WAR.543.68.2017.AC.

Postanowieniem z dnia 15.05.2019 r. Prezes WUG w Katowicach, znak: PR.543.85.2018, Idz. 14937/05/2019/GB, odmówił przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC, Idz. 35249/11/2018/AC.

Dowód:

- postanowienie Prezesa WUG w Katowicach, znak: PR.543.85.2018, Idz. 14937/05/2019/GB z dnia 15.05.2019 r., w aktach sprawy znak: WAR.543.68.2017.AC.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, na skutek wniosku pełnomocnika Skarżącego z dnia 27.05.2019 r., postanowieniem z dnia 27.06.2019 r., Prezes WUG w Katowicach, znak: PR.543.85.2018, Idz. 21220/06/2019/JS, utrzymał w mocy ww. postanowienie.

- Dowody:
- wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 27.05.2019 r.,
- postanowienie Prezesa WUG w Katowicach, znak: PR.543.85.2018, Idz. 21220/06/2019/JS z dnia 27.06.2019 r.,
- ww.w aktach sprawy znak: WAR.543.68.2017.AC.

Pismem opatrzonym datą 10.07.2019 r., które wpłynęło do Organu II instancji w dniu 15.07.2019 r. pełnomocnik Skarżącego – adw. T. B. wniósł skargę od ww. decyzji. Następnie, pismem z dnia 31.07.2019 r., które wpłynęło do Organu II instancji w dniu 06.08.2019 r. pełnomocnik Skarżącego – adw. I. G. wniosła skargę od ww. decyzji. Ww. skargi zostały wniesione w ustawowym terminie.

- Dowody:
- skarga z dnia 10.07.2019 r., w aktach sprawy, karta akt nr 2 i następne,
- skarga z dnia 31.07.2019 r., w aktach sprawy, karta akt nr 55 i następne,
- ww.w aktach sprawy znak: WAR.543.68.2017.AC.

W dniu 11.05.2020 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach (dalej: WSA, zamiennie: Sąd), po rozpatrzeniu sprawy w trybie uproszczonym, wydał wyrok w sprawie sygn. akt: III SA/GI 784/19, którym oddalił skargę Skarżącego.

Od ww. wyroku do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, sygn. akt: I II GSK 1031/20, została wniesiona skarga kasacyjna. W skardze kasacyjnej podniesiono szereg bardzo istotnych zarzutów dotyczących naruszeń przepisów postępowania jakich dopuścił się Sąd I instancji, w tym zarzut naruszenia art. 53 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 54 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 134 p.p.s.a. poprzez nierozpoznanie skargi (jej zarzutów) wniesionej przez drugiego pełnomocnika Skarżącego adwokat I. G., do czego WSA był zobligowany.

- Dowody:
- odpis skargi kasacyjnej,
- odpis opinii prawnej stanowiącej uzupełnienie podstaw kasacyjnych skargi,
- ww.w załączeniu.

Niniejsza sprawa jest niezwykle skomplikowana procesowo i to na wielu płaszczyznach. W toku postępowania, zarówno przed organami (Dyrektor OUG w Warszawie, Prezes WUG) jak i ostatecznie przed WSA w Gliwicach, miało miejsce wiele uchybień procesowych, w tym przede wszystkim naruszenie podstawowego obowiązku wyrażonego w art. 7a i 81a k.p.a. – rozstrzyganie wszelkich wątpliwości na korzyść strony.

Mając na uwadze powyższe, zarzut względem braku wymagalności obowiązku jest zasadny. Skarżący wniósł odwołanie od Decyzji OUG w terminie prawem przewidzianym, w konsekwencji do czasu prawomocnego zakończenia postępowania przed NSA w Warszawie, Wierzyciel nie jest uprawniony do wydania zaskarżonej decyzji i egzekwowania należności ustalonej w Decyzji OUG. Jednocześnie, Skarżący podnosi jakże istotną okoliczność, której zdają się nie dostrzegać Wierzyciele (w tym pdw. NFOŚ), iż w toku ww. postępowania zarówno przed WSA w Gliwicach, jak i NSA w Warszawie (z wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania), Sądy te – jak to zostało wyjaśnione w treści wydanych postanowień – nie mogły rozpoznać merytorycznie i uwzględnić wniosku o wstrzymanie wykonania Decyzji OUG nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., albowiem rzezona decyzja OUG nie mieści się w zbiorze aktów administracyjnych, które mogłyby być objęte w toku tego postępowania wstrzymaniem wykonania.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę, jak na wstępie.

- Załączniki:
- 1) pełnomocnictwo,

- 2) potwierdzenie uiszczenia opłaty skarbowej,
- 3) odpis skargi kasacyjnej,
- 4) odpis opinii prawnej stanowiącej uzupełnienie podstaw kasacyjnych skargi.

Marek Y...
adwokat

Elbląg, dnia 21.03.2022 r.

Rep. 2734/PO/21

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Elblągu w składzie:

1. Przewodniczący składu orzekającego - R	R	(sprawozdawca)
2. Członek składu orzekającego - A	C	
3. Członek składu orzekającego - K	K	

URZĄD GMINY GRUNWALD
2022-04-10
Nr dz. Podpis

- działając na podstawie art. 233 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tj. Dz.U. z roku 2021, poz. 1540, zmiana poz. 1598, poz. 2262, poz. 2076, poz. 2105, poz. 2328 z uwzględnieniem zmian wynikających z Dz.U. z roku 2020, poz. 2320), po rozpatrzeniu na posiedzeniu w dniu 21.03.2022 r. odwołania Pana J. K., działającego przez pełnomocnika adwokat I. G., Kancelaria Adwokacka ul. Bakaliowa 13; 04-222 Warszawa, od decyzji Wójta Gminy Grunwald z dnia 13.10.2021 r., numer sprawy: Fn.3162.01.2021 określającej Panu J. K., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą „J. K. TRANS-ŻWIR” z siedzibą w ul. ..., wysokość zobowiązania podatkowego z tytułu opłaty podwyższonej ustalonej w decyzji OUG w kwocie 5.507.223,00 zł (słownie: pięć milionów pięćset siedem tysięcy dwieście dwadzieścia trzy złote, zero groszy), na którą składa się opłata w wysokości 4.497.754,00 zł i odsetki na dzień 13.10.2021 r. wynoszące 1.009.469,00 zł, liczone od dnia 23.12.2018 r.

o r z e k a :

- uchylić zaskarżoną decyzję w całości i sprawę przekazać organowi podatkowemu pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

Uzasadnienie:

Decyzją z dnia 13.10.2021 r., numer sprawy: Fn.3162.01.2021 Wójt Gminy Grunwald (dalej: organ; organ podatkowy pierwszej instancji), działając na podstawie art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w związku z art. 140, art. 141 i art. 142 ustawy z dnia 09 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze, określił Panu J. K. (dalej: Strona; Skarżący) wysokość zobowiązania podatkowego z tytułu opłaty podwyższonej ustalonej w decyzji OUG w kwocie 5.507.223,00 zł (słownie: pięć milionów pięćset siedem tysięcy dwieście dwadzieścia trzy złote, zero groszy), na którą składa się opłata w wysokości 4.497.754,00 zł i odsetki na dzień 13.10.2021 r. wynoszące 1.009.469,00 zł, liczone od dnia 23.12.2018 r.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia organ podatkowy pierwszej instancji wyjaśnił, że Dyrektor Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie decyzją nr 208/2018 z dnia 2 listopada 2018 r., numer sprawy: WAR.543.68.2017.AC ustalił opłatę podwyższoną za wydobycie w latach 2014-2017 bez wymaganej prawem koncesji, kopaliny - piasku, w ilości 312344 ton, z terenu działki ewidencyjnej nr 199/1, położonej w miejscowości Mielno, gmina Grunwald, powiat ostródzki, województwo warmińsko-mazurskie w wysokości 7.496.256,00 zł i zobowiązał Pana J. K. do wniesienia należności w wysokości 60% naliczonej opłaty, tj. 4.497.754,00 zł na konto Gminy Grunwald, a w wysokości 40% naliczonej opłaty, tj. 2.998.502,00 zł na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie. Na podstawie art. 140 ust. 6

ustawy Prawo geologiczne i górnicze wskazano 14 dniowy termin liczony od dnia kiedy decyzja stanie się ostateczna, na wniesienie przedmiotowej opłaty. Decyzja OUG stała się ostateczna w dniu 08 grudnia 2018 r., w związku z czym 14-dniowy termin na wniesienie opłaty upłynął w dniu 22 grudnia 2018 roku.

W dniu 17 września 2019 r. wierzyciel – Gmina Grunwald wystosowała do Strony wezwanie do zapłaty wyznaczając ponownie 14 dniowy termin na zapłatę, liczony od otrzymania wezwania. W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 20 września 2019 roku, sporządzonym przez pełnomocnika Strony, zawnioskowano o „niepodejmowanie dalszych czynności prawnych w celu wyegzekwowania należności, albowiem zachodzi uzasadnione niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków, jeżeli decyzja ta zostanie wykonana” w związku z toczącymi się sprawami przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Gliwicach oraz przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w Warszawie w związku z zapadłą decyzją OUG. Wszelkie środki prawne podjęte przez Stronę mają na celu podważenie ostateczności decyzji OUG, bądź też wstrzymanie jej wykonania.

Jednakże – zdaniem organu - do momentu ewentualnego uwzględnienia przez sądy administracyjne żądań zgłoszonych w podjętych środkach prawnych, decyzja OUG jest ostateczna.

W związku z powyższym w ocenie organu zaistniała przesłanka, o której mowa w art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej, gdyż w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdził, że podatnik mimo ciążącego na nim obowiązku, nie zapłacił w całości lub w części podatku i dlatego organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego. Zgodnie z art. 142 ust. 1 i 3 ustawy Prawo geologiczne i górnicze do opłaty ustalonej decyzją OUG (art. 140 u.p.g.g.) stosuje się odpowiednio przepisy Ordynacji podatkowej dotyczące zobowiązań podatkowych. Określone tymi przepisami uprawnienia organów podatkowych przysługują wierzycielom, a wierzycielami są odpowiednio m.in. gmina.

W dalszej części uzasadnienia decyzji organ wyjaśnił, że wysokość zobowiązania określono na podstawie decyzji OUG w kwocie 5.507.223,00 zł, na którą składa się opłata w wysokości 4.497.754,00 zł i odsetki na dzień 13.10.2021 r. wynoszące 1.009.469,00 zł. Wysokość natomiast odsetek ustalono na podstawie art. 53 § 4 Ordynacji podatkowej w związku z art. 140 ust. 6 u.p.g.g. Opłatę wnoszą w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, a odsetki za zwłokę naliczane są od dnia następującego po dniu upływu terminu płatności podatku na rachunek organu podatkowego.

W przedmiotowej sprawie decyzja stała się ostateczna w dniu 08 grudnia 2018 roku, w związku z czym 14 dniowy termin upłynął z końcem 22 grudnia 2018 roku, dlatego odsetki organ naliczył od 23 grudnia 2018 roku.

Opisana powyżej decyzja została doręczona Panu J. K. w dniu 15 października 2021 r., a następnie zaskarżona do organu odwoławczego. Działający w imieniu Pana J. K. pełnomocnik – adwokat I. G. decyzji organu podatkowego pierwszej Instancji zarzuciła naruszenie:

- art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej w związku z art. 140, art. 141 i art. 142 ustawy Prawo geologiczne i górnicze oraz art. 53 § 4 Ordynacji podatkowej w związku z art. 140 § 6 Prawo geologiczne i górnicze oraz art. 207 § 1 i art. 210 Ordynacji podatkowej poprzez wydanie decyzji i określenie wysokości zobowiązania podatkowego z tytułu opłaty podwyższonej ustalonej w decyzji OUG w kwocie 5.507.223,00 zł, na którą składa się opłata w wysokości 4.497.754,00 zł i odsetki na dzień 13.10.2021 r. wynoszące 1.009.469,00 zł liczone od 23.12.2018 r., podczas gdy:

- postępowanie w sprawie z wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania przez Zobowiązanego jeszcze się prawomocnie nie zakończyło (sprawę obecnie rozpatruje Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie);
- obowiązek wynikający z treści decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC nie jest wymagalny, decyzja nie jest ostateczna.

W związku z powyższym pełnomocnik zawnioskowała o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości (art. 226 Ordynacji podatkowej), ewentualnie o uchylenie decyzji w całości i umorzenie postępowania w sprawie (art. 233 § 1 ust. 2 i 3 Ordynacji podatkowej). Zdaniem Skarżącego organ podatkowy pierwszej instancji błędnie ustalił, że obowiązek określony w decyzji nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r. Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie, jest wymagalny, albowiem Skarżący nie wniósł w terminie odwołania od tej decyzji przez co decyzja stała się ostateczna z dniem „06.12.2018 r.”, a termin płatności opłaty podwyższonej upływał w dniu 23.12.2018 r. Skarżący podniósł, że wniósł odwołanie od decyzji w terminie prawem przewidzianym. Z uwagi na szereg okoliczności wniósł również wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania i tylko z bardzo daleko posuniętej ostrożności procesowej. Postępowanie w tym zakresie (z wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania) prowadzone jest obecnie przez Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, sygn. akt II GSK 1031/20 w sprawie ze skargi Skarżącego od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 11.05.2020 r., sygn. akt III SA/GI 784/19. Do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia tej sprawy – zdaniem Pana J. K. – Wierzyciel nie jest uprawniony do wydania zaskarżonej decyzji. Ponadto pełnomocnik Skarżącego wskazała, że w sytuacji uchylenia przez NSA w Warszawie zaskarżonego wyroku WSA w Gliwicach, sprawa ponownie będzie rozpoznawana i postanowienie Prezesa WUG w Katowicach z dnia 27.06.2019 r., znak: PR.543.85.2018, l.dz. 21220/06/2019/JS, może zostać uchylone. W konsekwencji, w sytuacji wykonania zaskarżonej decyzji, w majątku Skarżącego powstanie realna szkoda, co z kolei (w sytuacji uchylenia ww. postanowienia Prezesa WUG oraz decyzji OUG), rodzić będzie odpowiedzialność odszkodowawczą po stronie Wierzyciela, jednakowoż nie powetuje to Skarżącemu straty firmy, którą prowadzi od 30 lat. Stąd, między innymi, decyzja Wierzyciela jest co najmniej przedwczesna.

W dalszej części uzasadnienia odwołania pełnomocnik Skarżącego przedstawiła stan faktyczny niniejszej sprawy, wskazując, iż wszystkie dowody na przywołanie okoliczności znajdują się w aktach sprawy Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Wójt Gminy Grunwald stosownie do art. 227 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej odwołanie wraz z aktami sprawy przekazał do organu drugiej instancji (pismo z dnia 19.11.2021 r.). Ustosunkowując się do zarzutów odwołania organ stanął na stanowisku:

- *wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania w swojej istocie zakłada ostateczność decyzji, w innym wypadku byłby niecelowy. Nawet jeżeli przyjąć, iż został on wniesiony tylko z ostrożności procesowej, to należy jednocześnie stwierdzić, iż jest on obecnie ostatnim środkiem zaskarżenia, dla którego nie wyczerpano całej drogi odwoławczej. W związku z tym oczywistym jest, że dopiero ewentualne pozytywne rozpatrzenie tego wniosku przez Naczelny Sąd Administracyjny spowoduje uchylenie decyzji DOUG, która do momentu tego rozstrzygnięcia ma walor ostateczności. Złożenie wniosku o przywrócenie terminu na wniesienie odwołania nie ma wpływu na prawomocność decyzji. Dopiero prawomocne przywrócenie terminu na wniesienie odwołania powoduje*

unicestwienie ze skutkiem *ex tunc* prawomocności decyzji DOUG. Słuszność przedstawionego rozumowania potwierdza m.in. wyrok Naczelnego Najwyższego z dnia 10.03.1993 r. I CRN 19/93, który odnosi się do kwestii prawomocności: „Wniesienie środka odwoławczego lub innego środka zaskarżenia po upływie przepisanej terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalnego nie ma wpływu na datę uprawomocnienia się orzeczenia, którego ten środek dotyczy. Przyjąć należy zatem, że środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia, którego braków formalnych strona nie uzupełniła lub uzupełniła po upływie określonego terminu, w dacie, w której środek ten był już spóźniony, został wniesiony po upływie terminu przewidzianego do jego wniesienia. W konsekwencji, środek ten nie zapobiegał powstaniu prawomocności orzeczenia”.

- Wójt Gminy Grunwald w przedmiotowej sprawie występuje jako Wierzyciel na podstawie art. 142 ust. 2 ustawy Prawo geologiczne i górnicze, gdzie zgodnie z ust. 1 do opłat, o których mowa w art. 140 PGG stosuje się odpowiednio przepisy Ordynacji podatkowej. W oparciu o art. 141 PGG wpływy z tytułu opłat, w tym opłaty podwyższonej, w 60% stanowią dochód gminy, na terenie której jest prowadzona działalność, a w 40% dochód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. W związku z powyższym Wójt Gminy Grunwald posiadając ostateczną decyzję DOUG wydał decyzję, która jest przedmiotem zaskarżenia. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem Skarżącego, że obowiązek nie jest wymagalny, a decyzja nie jest ostateczna, w sytuacji gdy Wójt Gminy Grunwald dysponuje właśnie ostateczną decyzją. Wszelkie dotychczasowe próby zaskarżenia, czy wstrzymania wykonania decyzji DOUG przez Skarżącego okazały się bezskuteczne. W postanowieniu z dnia 10.11.2020 r. Naczelny Sąd Administracyjny, sygn.. akt II GSK 1031/20, w treści uzasadnienia przywołuje stanowisko Skarżącego, który jako argument za wstrzymaniem wykonania decyzji przywołuje realność egzekwowania ustalonych opłat: „Kasator stwierdził, że ze strony drugiego wierzyciela – Gminy Grunwald nadal istnieje realne ryzyko wszczęcia i prowadzenia egzekucji administracyjnej bowiem pismem z dnia 17 września 2019 r. wierzyciel ten wezwał Skarżącego do zapłaty kwoty 4.497.754,00 zł, wynikającej z decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego z dnia 2 listopada 2018 r. W świetle powyższego Skarżący podniósł, iż poniósł już niepowetowaną szkodę (wyegzekwowanie prawie 2.000.000,00 zł na rzecz jednego z wierzycieli). Zdaniem strony, obecnie istnieje bardzo realne ryzyko podjęcia dalszych, zdecydowanych działań przez wierzycieli, tj. odwieszenia egzekucji i egzekwowania przez jednego wierzyciela jeszcze przeszło 1.000.000,00 zł oraz przez drugiego wierzyciela 5.000.000,00 zł. W konsekwencji działań wierzycieli, z uwagi na wysokość egzekwowanej należności oraz charakter działalności zarobkowej skarżącego, istnieje ogromne ryzyko paraliżu prowadzonej przez skarżącego działalności i niepowetowanej szkody w majątku strony oraz jego firmy”.

Zdaniem Wójta Gminy Grunwald z przywołanego fragmentu wynikają przynajmniej dwa dodatkowe fakty potwierdzające ostateczność Decyzji DOUG – świadomość Skarżącego w tej kwestii oraz to, że drugi uprawniony tj. NFOŚiGW podjął już działania egzekucyjne, które w części okazały się skuteczne.

Kolegium po otrzymaniu akt przedmiotowej sprawy, pismem z dnia 10.12.2021 r., wystąpiło do pełnomocnika Pana J K o przedłożenie pełnomocnictwa według wzoru określonego w przepisach Ordynacji podatkowej. Żądany dokument został przedłożony w dniu 17.01.2022 r.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Elblągu rozpoznając sprawę na posiedzeniu w dniu 21.03.2022 r. zważyło, co następuje:

Zgodnie z art. 140 ust. 1 ustawy z dnia 09 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (tj. Dz.U. z roku 2021, poz. 1420; zmiana poz. 2269 z uwzględnieniem zmian wynikających z Dz.U. z roku 2020, poz. 2320 – dalej: u.p.g.g.), działalność wykonywana bez wymaganej koncesji albo bez zatwierdzonego albo podlegającego zgłoszeniu projektu robót geologicznych podlega opłacie podwyższonej. Organem właściwym w sprawach, o których mowa w ust. 1 jest m.in. właściwy organ nadzoru górniczego (art. 140 ust. 2 pkt 2).

Wpływy z tytułu opłat (w tym również opłaty podwyższonej) w 60% stanowią dochód gminy, na terenie której jest prowadzona działalność, a w 40% dochód NFOŚiGW (art. 141 ust. 1).

W świetle natomiast art. 142 cyt. ustawy do opłat, o których mowa w dziale VII, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa dotyczące zobowiązań podatkowych. Określone tymi przepisami uprawnienia organów podatkowych przysługują wierzycielom. Wierzycielami są odpowiednio gmina, powiat, województwo oraz NFOŚiGW. Organem właściwym w zakresie decyzji wydawanych na podstawie przepisów wymienionych w ust. 1 w części dotyczącej NFOŚiGW jest Prezes Zarządu tego Funduszu. W sprawach regulowanych niniejszą ustawą organem wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do Prezesa Zarządu Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej jest minister właściwy do spraw środowiska.

Opłatę wnosi się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna. Dowód wniesienia opłaty niezwłocznie przedstawia się właściwemu organowi oraz podmiotom określonym w art. 141 (art. 140 ust. 6).

Z akt przedmiotowej sprawy wynika, że decyzją z dnia 02.11.2018 r. Nr 208/2018, znak: WAR.543.68.2017.AC działający z upoważnienia Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie – Zastępca Dyrektora ustalił Panu J. K., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą TRANS-ŻWIR J. K. z siedzibą w ul. . . . opłatę podwyższoną za wydobycie w latach 2014-2017, bez wymaganej prawem koncesji, kopaliny-piasku, w ilości 312 344 ton, z terenu działki ewidencyjnej nr 199/1, położonej w miejscowości Mielno, gmina Grunwald, powiat ostródzki, województwo warmińsko-mazurskie w wysokości 7.496.256,00 zł (słownie: siedem milionów czterysta dziewięćdziesiąt sześć tysięcy dwieście pięćdziesiąt sześć złotych 00/100); zobowiązując jednocześnie Pana J. K. do wniesienia należności:

- w wysokości 60% naliczonej opłaty, tj. 4.497.754,00 zł (słownie: cztery miliony czterysta dziewięćdziesiąt siedem tysięcy siedemset pięćdziesiąt cztery złote) na konto Gminy Grunwald, z siedzibą w Gierzwałdzie 33, 14-107 Gierzwałd
Nr konta 33 8823 0007 2001 0000 1775 0002

oraz

- w wysokości 40%, tj. 2.998.502,00 złote (słownie: dwa miliony dziewięćset dziewięćdziesiąt osiem tysięcy pięćset dwa złote) na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie, z siedzibą przy ul. Konstruktorskiej 3a, 02-673 Warszawa
Nr konta 92 1130 1062 0000 0109 9520 0013.

Opisana powyżej decyzja wpłynęła do Urzędu Gminy Grunwald 07.11.2018 r.

Wójt Gminy Grunwald wezwaniem datowanym na 17.09.2019 r., wezwał Pana J K do zapłaty kwoty 4.497.754,00 zł wraz z należnymi odsetkami liczonymi od dnia 05 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty włącznie. W treści wezwania organ wyjaśnił, że powyższa kwota wynika z decyzji nr 208/2018 Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie z dnia 02.11.2017 r. (przyp. Kolegium: prawdopodobnie błędnie wskazany rok „2017”), na mocy której Pan J K został zobowiązany do wniesienia należności w wysokości 60% naliczonej opłaty z tytułu ustalonej opłaty podwyższonej za wydobycie w latach 2014-2017, bez wymaganej prawem koncesji kopaliny-piasku w ilości 312344 ton, z terenu działki ewidencyjnej nr 199/1, położonej w miejscowości Mielno, gmina Grunwald, powiat ostródzki, województwo warmińsko-mazurskie.

W wezwaniu organ określił 14 dniowy termin na dokonanie wpłaty i pouczył Pana J K, że w przypadku braku zapłaty w określonym terminie, Gmina Grunwald podejmie dalsze czynności prawne w celu wyegzekwowania należności; zapłata należności pozwoli na uniknięcie zbędnych kosztów ewentualnych postępowań sądowych i egzekucyjnych.

Pan J K działający przez pełnomocnika adwokat I G, udzielił pisemnej odpowiedzi na wezwanie organu z dnia 17.09.2019 r. (pismo z dnia 20.09.2019 r.).

Ponadto w aktach sprawy znajduje się pismo Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie z dnia 30.09.2021 r. – stanowiącego odpowiedź na wniosek Gminy Grunwald z dnia 15.09.2021 r., znak: PR.543.85.2018 (w aktach sprawy brak takiego wniosku) w sprawie nadania klauzuli ostateczności decyzji nr 208/2018 – przekazujące w załączeniu decyzję Dyrektora OUG w Warszawie z dnia 02.11.2018 r. nr 208/2018 ustalającą J K opłatę podwyższoną opatrzoną klauzulą ostateczności (egzemplarz decyzji Gminy Grunwald).

Z akt będących w posiadaniu Kolegium wynika, iż po uzyskaniu przez Gminę Grunwald informacji, iż decyzja Dyrektora OUG jest decyzją ostateczną – Wójt Gminy Grunwald decyzją z dnia 13.10.2021 r. określił Panu J K wysokość zobowiązania podatkowego z tytułu opłaty podwyższonej ustalonej w decyzji Dyrektora OUG w kwocie 5.507.223,00 zł.

Z przedstawionego powyżej stanu faktycznego wynika, że Wójt Gminy Grunwald w dniu 17.09.2019 r. podjął działania w celu wyegzekwowania - w trybie egzekucji administracyjnej - od Pana J K należności w wysokości ustalonej ostateczną decyzją Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie z dnia 02.11.2018 r. Z akt sprawy nie wynika natomiast, czy Wierzyciel – Gmina Grunwald wystawił tytuł wykonawczy wobec Pana J K prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „TRANS-ŻWIR” J K z siedzibą w ul. , wraz z wnioskiem o przeprowadzenie egzekucji administracyjnej i ewentualnie, czy podstawę tytułu wykonawczego stanowiła wskazana wyżej decyzja Dyrektora OUG. Z akt sprawy nie wynika również, czy wobec Skarżącego doszło do wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego.

Przedmiotem niniejszego postępowania odwoławczego jest natomiast decyzja Wójta Gminy Grunwald określająca Panu J K wysokość zobowiązania podatkowego, z tytułu opłaty podwyższonej, w wysokości ustalonej decyzją ostateczną organu, o którym mowa w art. 140 ust. 2 pkt 2 u.p.g.g. Podstawę prawną decyzji Wójta Gminy Grunwald stanowił przepis art. 140, art. 141 i art. 142 u.p.g.g.

Jakkolwiek z treści art. 142 ust. 1 u.p.g.g. wynika, iż do opłat stosuje się odpowiednio przepisy Ordynacji podatkowej dotyczące zobowiązań podatkowych (określone tymi przepisami uprawnienia organów podatkowych przysługują wierzycielom)

to w niniejszej sprawie Wójt Gminy Grunwald nie uzasadnił podjęcia rozstrzygnięcia w trybie art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej. Uzasadnienie decyzji z dnia 13.10.2021 r. ograniczone zostało *de facto* do krótkiego przedstawienia przebiegu postępowania oraz zacytowania przepisów stanowiących podstawę prawną decyzji.

Brak rzetelnego uzasadnienia decyzji uniemożliwia nie tylko Skarżącemu zapoznanie się ze stanowiskiem organu, ale także uniemożliwia organowi odwoławczemu dokonanie oceny prawidłowości podjętego rozstrzygnięcia. Zarówno bowiem z akt sprawy jak i uzasadnienia zaskarżonej decyzji nie wynika, co legło u podstaw zastosowania przez organ podatkowy pierwszej instancji art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej, w sytuacji gdy w obrocie prawnym pozostaje ostateczna decyzja Dyrektora OUG w Warszawie z dnia 02.11.2018 r.

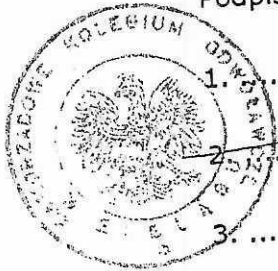
Godzi się przypomnieć, że zgodnie z art. 210 § 4 Ordynacji podatkowej, uzasadnienie decyzji stanowi integralną część decyzji, a jego zadaniem jest wyjaśnienie rozstrzygnięcia stanowiącego dyspozytywną część decyzji.

Natomiast postępowanie podatkowe wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu. Wszczęcie postępowania z urzędu następuje w formie postanowienia (art. 165 § 1 i § 2 Ordynacji podatkowej). W przedmiotowej sprawie Wójt Gminy Grunwald określił wysokość zobowiązania podatkowego bez wszczęcia postępowania w tej sprawie; czym naruszył art. 165 § 2 Ordynacji podatkowej. Decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

POUCZENIE:

Na decyzję służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie. Skargę składa się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Elblągu (82-300 Elbląg, ul. Związku Jaszczurczego 14A).

Podpisy składu orzekającego:

1. *[Signature]*
2. *[Signature]*
3. *[Signature]*

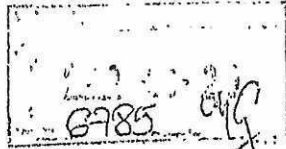
Decyzje otrzymują:

- 1. Pan J K .
(w załączeniu klauzula informacyjna RODO)

Do wiadomości:

- 1. Wójt Gminy Grunwald
- 2. SKO - a.a.

GK

Warszawa, 15 czerwca 2022 r.

reprezentowany przez:
r.pr. M. K
(adres w stopce pisma)

Radca Prawny

Wójt Gminy Grunwald
Gmina Grunwald
Gierzwałd 33, 14-107 Gierzwałd

Sygn. FN.3131.4.2.2022

Wniosek o zawieszenie postępowania

Na podstawie art. 201 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 1540) wnoszę o zawieszenie postępowania prowadzonego przez Wójta Gminy Grunwald (sygn. J/w) do czasu prawomocnego zakończenia postępowania przed Naczelny Sąd Administracyjny – sygn. akt II GSK 1031/20.

Uzasadnienie

Zgodnie z udzieloną już wcześniej informacją (skarga w aktach sprawy), przed Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, pod sygn. II GSK 1031/20, toczy się postępowanie ze skargi kasacyjnej od wydanego na posiedzeniu niejawnym wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach (sygn. III SA/GI 784/19) z dnia 11 maja 2020 r. Przedmiotem sprawy rozpatrywanej przez sądy administracyjne jest ocena legalności odmowy przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 2 listopada 2018 r.

W aktach postępowania znajduje się m.in. opinia prawna prof. dr hab. R. S. oraz prof. dr hab. I. Z. w przedmiocie zasadności przywrócenia terminu do złożenia odwołania oraz wskazująca na szereg naruszeń jakie miały miejsce w postępowaniu administracyjnym dotyczącym nałożenia kary administracyjnej oraz przywrócenia terminu do wniesienia odwołania.

Zgodnie z chronologią wpływu spraw w Naczelny Sądzie Administracyjnym, rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić jesienią 2022 r.

Ze względu na wysokość naliczonego zobowiązania (4 497 754 zł) i ryzyko poniesienia niepowetowanej szkody przez stronę, a także konsekwencji finansowych dla Gminy, w przypadku uchylecia wyroku WSA przez Naczelny Sąd Administracyjny wnoszę o zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego zakończenia sprawy przed sądami administracyjnymi.

Z poważaniem,

RADCA PRAWNY

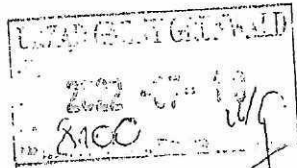
Giario Kopeć

GK GIARO KOPEĆ

Giario Kopeć Sp. J.
ul. Tucholska 2 lok. 2
01-608 Warszawa

t: 22 592 25 67
e: biuro@gkkancelaria.com
w: gkkancelaria.com

Warszawa, 14 lipca 2022 r.

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w Elblągu**
za pośrednictwem
Wójta Gminy Grunwald
Gmina Grunwald
Gierzwałd 33
14-107 Gierzwałd

Skarżący:

reprezentowany przez:
r.pr. M K
(adres w stopce pisma)

Sygn. akt FN.3131.4.2.2022

Zażalenie

W imieniu Skarżącego (pełnomocnictwo w aktach sprawy), na podstawie art. 236 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 1540), zaskarżam (zażaleniem) w całości postanowienie Wójty Gminy Grunwald z dnia 24 czerwca 2022 r. (doręczone pełnomocnikowi w dniu 8 lipca 2022 r.) w przedmiocie odmowy zawieszenia postępowania (sygn. akt j/w).

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucam naruszenie art. 201 § 1 pkt 2 ordynacji podatkowej przez niezastosowanie.

Wskazując na powyższy zarzut, wnoszę o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

Uzasadnienie

W dniu 15 czerwca 2022 r. strona wniosła o zawieszenie postępowania prowadzonego przez Wójta Gminy Grunwald (sygn. j/w) do czasu prawomocnego zakończenia postępowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym – sygn. akt II GSK 1031/20. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w Warszawie, pod sygn. II GSK 1031/20, toczy się postępowanie ze skargi kasacyjnej od wydanego na posiedzeniu niejawnym wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach (sygn. III SA/GI 784/19) z dnia 11 maja 2020 r.

Przedmiotem sprawy rozpatrywanej przez sądy administracyjne jest ocena legalności odmowy przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 2 listopada 2018 r.

W aktach postępowania znajduje się m.in. opinia prawna prof. dr hab. R S oraz prof. dr hab. I w przedmiocie zasadności przywrócenia terminu do złożenia odwołania oraz wskazująca na szereg naruszeń jakie miały miejsce w postępowaniu administracyjnym dotyczącym nałożenia kary administracyjnej oraz przywrócenia terminu do wniesienia odwołania.

We wniosku wskazano, że rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić Jesienią 2022 r.

Dodatkowo w dniu 29 czerwca 2022 r. Naczelny Sąd Administracyjny poinformował stronę, że sprawa zostanie skierowana na posiedzenie w IV kwartale 2022 r.

Dowód: pismo NSA z 29 czerwca 2022 r.

Zaskarżonym postanowieniem Wójt odmówił zawieszenia postępowania wskazując, że:

- (1) złożenie wniosku o przywrócenie terminu nie wpływa na prawomocność decyzji;
- (2) skutek taki dopiero nastąpi w przypadku prawomocnego przywrócenia terminu.

Ze względu na wysokość naliczonego zobowiązania (4 497 754 zł), i daleko idące konsekwencje finansowe, zasadne jest zawieszenie prowadzonego przez Gminę postępowania. Zwłaszcza ze względu na nieodległy termin rozpoznania skargi, która właśnie w sposób prawomocny przesądzi o kwestii przywrócenia terminu do złożenia odwołania.

Przywrócenie terminu do wniesienia odwołania nie będzie przy tym stanowić podstawy do zawieszenia postępowania, jak wskazał Wójt, lecz doprowadzi (*ex lege*) do pozbawienia zaskarżonej decyzji przymiotu ostateczności.

RADCA PRAWNY

dr M

K

Załączniki:

- pismo NSA z 29 czerwca 2022 r.

Naczelny Sąd Administracyjny
ul. Gabriela Piotra Boduena 3/5
00-011 Warszawa
Izba Gospodarcza - WYDZIAŁ II
tel.: 22 551 64 20; fax: 22 551 64 09

Dnia 29 czerwca 2022 r.
Sygn. akt II GSK 1031/20 w zw. z sygn. akt III SA/GI 784/19

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

r.pr. M: K
(pełn. J K)
Kancelaria Giaro Kopeć Sp. j.
ul. Tucholska 2 lok. 2
01-608 Warszawa

W odpowiedzi na pismo z 22 czerwca 2022 r., zawierające wniosek o przyspieszenie rozpoznania sprawy o sygn. akt II GSK 1031/20 - ze skargi kasacyjnej J K od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 11 maja 2020 r. sygn. III SA/GI 784/19, w sprawie ze skargi J K na postanowienie Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 27 czerwca 2019 r. nr PR.543.85.2018, w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji ustalającej opłatę podwyższoną za wydobycie kopaliny bez zezwolenia, informuję, że wniosek został uwzględniony i sprawa zostanie skierowana na posiedzenie w IV kwartale 2022 r.

Sędzia
Naczelnego Sądu Administracyjnego

M

K

Skarżący kasacyjnie jeszcze raz podnosi, iż w treści wniosku oraz pism kierowanych do Prezesa WUG w Katowicach w toku postępowania, zawarł szczegółowe wyjaśnienia swojego postępowania (działania), uprawdopodobnił pdw., że w dniu 17.12.2018 r. wysłał listem poleconym podpisane własnoręcznie odwołanie z dnia 04.12.2018 r., której to przesyłce (zawierającej podpisane odwołanie) został nadany nr (00)459007731860659709 (przesyłka wpłynęła do OUG w Warszawie w dniu 21.12.2018 r.). W konsekwencji Skarżący pozostawał w uzasadnionym przekonaniu, że brak formalny odwołania został przez niego skutecznie usunięty, jeszcze przed terminem wezwania przez Organ. Wszystkie następcze działania Skarżącego, co znamienne, podejmowane w początkowym etapie postępowania samodzielnie (tj. bez profesjonalnego pełnomocnika) wynikały tylko i wyłącznie z faktu, iż Skarżący był zwyczajnie przekonany, że uzupełnił brak formalny odwołania i będzie ono rozpoznane przez Organ. Skarżący na dalszym etapie skupił się przede wszystkim na uzupełnieniu jego lakonicznej treści. Dodatkowo, doręczenie korespondencji zawierającej wezwanie z dnia 27.12.2018 r. w terminie przypadającym na okres świąteczny (abstrahując od bezskuteczności tego wezwania z uwagi na naruszenie przez Organ przepisów postępowania, tj. art. 64 k.p.a. oraz art. 134 k.p.a. w zw. z art. 9 k.p.a.), kiedy zakład Skarżącego po prostu nie pracował oraz do rąk dyżurującego tam pracownika fizycznego, który zwyczajnie nie poinformował o tym fakcie Skarżącego, spowodowało szereg zdarzeń, które WSA zupełnie bezpodstawnie uznał za nieracjonalne.

Dalej, Skarżący kasacyjnie wskazuje na naruszenie przez WSA również przepisów art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a w zw. z art. 58 § 1 i 2 k.p.a. w zw. z art. 63 k.p.a. w zw. z art. 64 § 2 k.p.a. poprzez zaniechanie przez PWUG zbadania, czy wniosek Skarżącego o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania spełnia przewidziane prawem wymogi formalne, a w sytuacji stwierdzenia, że wniosek nie zawiera podpisanego przez Skarżącego odwołania (tylko jego kopię), zaniechanie wezwania Skarżącego do uzupełnienia braków formalnych wniosku poprzez przesłanie odwołania prawidłowo podpisanego przez Skarżącego.

Zgodnie ze stanowiskiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Bydgoszczy wyrażonym w wyroku z dnia 21.02.2018 r., sygn. akt: II SA/Bd 733/17 „niedopełnienie przez stronę składającą wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania obowiązku złożenia odwołania od decyzji stanowi brak formalny tego wniosku, którego uzupełnienie powinien zarządzić Organ w trybie art. 64 § 2 k.p.a. W takim wypadku nie można było przejść do rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu przed wezwaniem strony do dokonania czynności procesowej, której strona w istocie nie dokonała. Organ zatem powinien wezwać składającego wniosek do złożenia odwołania od decyzji.”

Bezsprzecznie PWUG zaniechał wezwania Skarżącego do uzupełnienia braku wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. Wobec powyższego, brak wezwania strony do uzupełnienia braku formalnego wniosku (złożenia oryginału odwołania) stanowi uchybienie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem gdyby Skarżący nie uczynił zadość takiemu wezwaniu, to wówczas - stosownie do art. 64 § 2 k.p.a. - wniosek ten należałoby pozostawić bez rozpoznania, nie zaś - jak to miało miejsce w sprawie niniejszej - wydano postanowienie o odmowie przywrócenia terminu. Przy czym, nawet samo złożenie prośby o przywrócenie terminu z przekroczeniem nieprzywracalnego siedmiodniowego terminu,

określonego w art. 58 § 2 k.p.a., nie zwalnia Organu od wykonania obowiązku wezwania strony do dopełnienia czynności, czyli w tym przypadku do złożenia oryginału odwołania (tak: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22.04.2005 r. sygn. akt: VI SA/Wa 1502/04).

Odnosnie uzasadnienia zarzutu w pkt 8:

Skarżący kasacyjnie zarzuca Sądowi naruszenie art. 3 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 119 § 3 p.p.s.a. w zw. z art. 120 p.p.s.a. w zw. z art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez rozpoznanie sprawy w trybie uproszczonym zamiast na rozprawie, albowiem rozpoznanie niniejszej sprawy w trybie uproszczonym, wobec okoliczności sprawy, w tym konsekwencji prawnych dla Skarżącego wynikających z uprawomocnienia się decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 (obowiązek zapłaty kwoty 7 496 256,00 zł) skutkowało pozbawieniem Skarżącego prawa do sądu, tj. jawnego rozpoznania sprawy, które zapewnia wszechstronne przeprowadzenie kontroli zgodności z prawem zaskarżonego działania.

Tryb uproszczony ma charakter fakultatywny, a przy jego stosowaniu konieczna jest kompleksowa analiza, odnosnie do spełnienia wskazanych w przepisie przesłanek. Przy kierowaniu sprawy do trybu uproszczonego trzeba z dużą starannością ocenić, czy rozpoznanie w trybie uproszczonym gwarantuje realizację prawa do sądu, a więc jawnego rozpoznania, które zapewnia wszechstronne przeprowadzenie kontroli zgodności z prawem zaskarżonego działania przez organ wykonujący administrację publiczną.

W okolicznościach sprawy niniejszej, wobec zawłości okoliczności będących przedmiotem niniejszego postępowania oraz wobec oddalenia wniosków dowodowych Skarżącego mających na celu wyjaśnienie kluczowego do rozstrzygnięcia sprawy zagadnienia (uzupełnienia braku odwołania w dniu 17.12.2018 r.), ale również z uwagi na wysokość nałożonej na Skarżącego kasacyjnie decyzją OWU w Warszawie opłaty podwyższonej (blisko 8 000 000,00 zł) i konsekwencji wynikających z oddalenia skargi, powodowała, że tylko i wyłącznie rozpoznanie sprawy na rozprawie dawało Skarżącemu kasacyjnie możliwość zaprezentowania stanowiska, które z kolei pozwoliłoby najlepiej Sądowi rozpoznać istotę sprawy.

III. Odnosnie wniosku postawionego w pkt II skargi:

Skarżący kasacyjnie, na zasadzie określonej w treści art. 61 § 3 p.p.s.a. w zw. z art. 193 p.p.s.a., wnosi o wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia oraz poprzedzającego go postanowienia Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 15.05.2019 r., znak: PR.543.85.2018, ldz. 14937/05/2019/GB, oraz decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie nr 208/2018 z dnia 02.11.2018 r., znak: WAR.543.68.2017.AC, ldz. 35249/11/2018/AC.

Skarżący kasacyjnie wskazuje, iż niebezpieczeństwo zaistnienia znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków (jako przesłanek uwzględnienia wniosku) w okolicznościach niniejszej sprawy jest rzeczywiste (już nastąpiło).

W dniu 10.03.2019 r. został wystawiony tytuł wykonawczy Nr NF/DKO/233/2019 dotyczący należności pieniężnej określonej w decyzji Dyrektora Okręgowego Urzędu